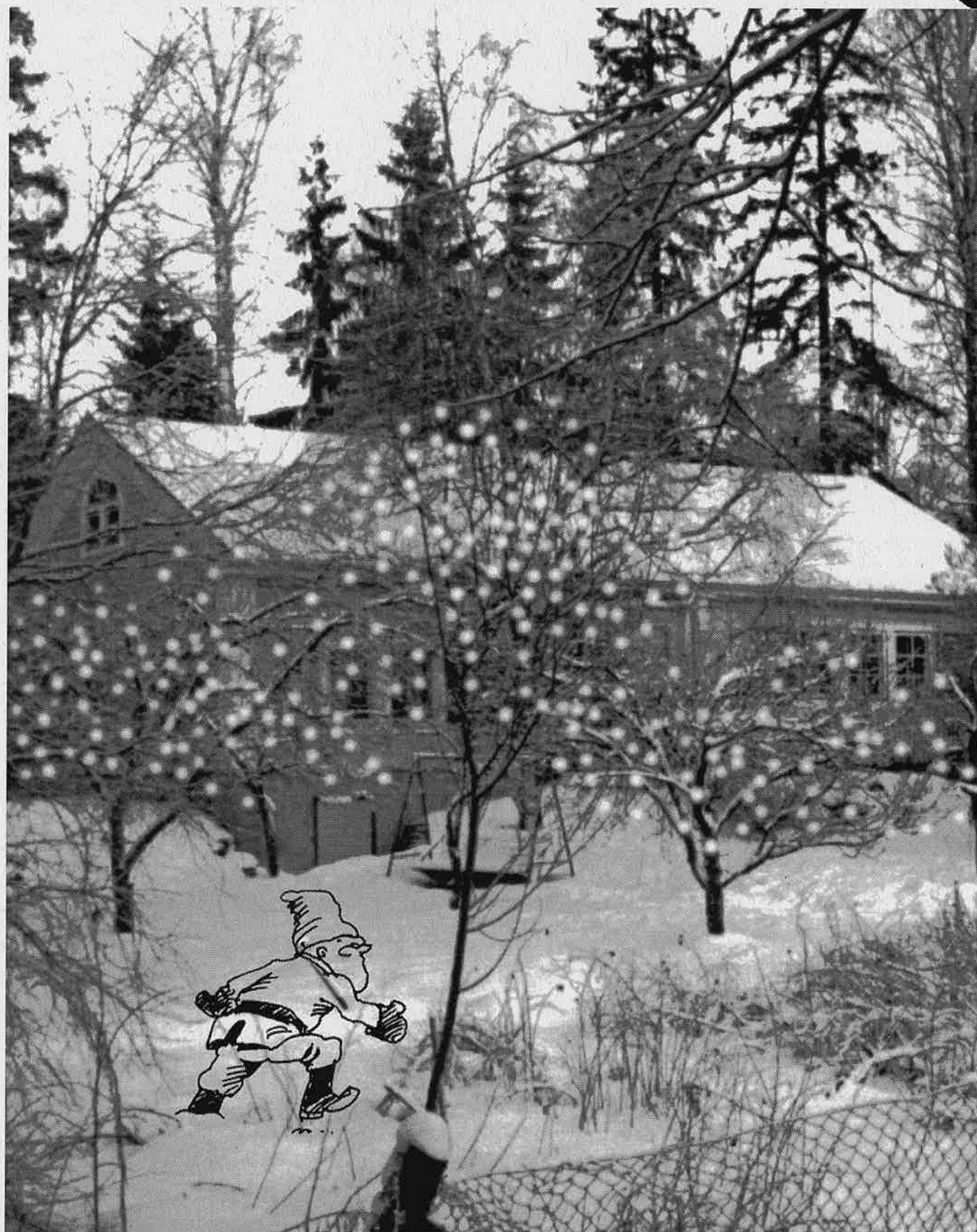
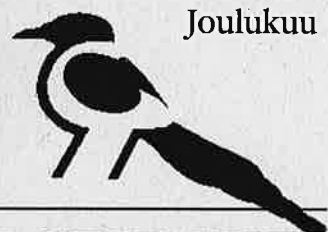

Lintunen

Lintuvaaran
Omakoti-
yhdistyksen
tiedotuslehti

Nro 4/97
Joulukuu

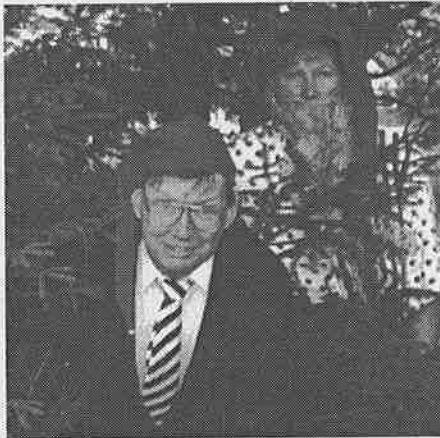
Puheenjohtajan palsta

Lintuvaaran omakotiyhdistyksen johtokunta on yhdistyksen alusta toiminut eräänlaisena tulenjohtotasona alueen asukkaiden ja ympäristön puolesta. Niin tämäkin johtokunta on toiminut meidän kaikkien yhteisenä edunvalvojana. Saamme kiittää aikaisempia alueemme aktiivisteja, että meitä on kuunneltu ja Lintuvaara on säilyttänyt arvonsa ja viihtyisyytensä. Joskus on tehtävä voinut tuntua tuulimyllyjä vastaan taistelulta, tai ylivoimaista vastustajaa on lähestytty päättäväisin mielin hyvän asian puolesta.

Nyt tämä johtokunta esittää meille kaikille Lintuvaaralaisille todellisen haasteen, haasteen mikä ei voi jättää ketään kylmäksi. Kyse on voimakkaasti meidän alueestamme, sen viihtyvyydestä ja kehityksestä, kyse on arvoista, joista meidän kaikkien pitää olla kiinnostuneita ja huolissamme.

Kyse on lapsista, nuorisosta ja lähinnä Lintuvaaralaisista nuorista. Johtokunta esittää, että järjestämme nuorisotilat alueellemme, esim. Monitoimihalliin ns. Nuokkariin. Siellä järjestämme nuorisotilaisuuksia, jossa on vanhempien valvontaa ja kivaa tekemistä, esim. pingistä, elokuvia, lehtiä, tietokoneiden parissa askartelevia harrastusiltoja ja miksei disco-iltojakin.

Älkää sanoko, ettei se kuitenkaan onnistu: "Siellä rähjätään ja sinne tuodaan viinaa jne. Ei siitä tule mitään.

Ne on kokeillu sitä muuallakin." Ei tällaisia vuorosanoja, vaan toisenlaisia: "Joo hyvä idea, perustetaan sählyjoukkueita tai järkätään korismatseja, hankitaan alueelta sponsoreita ja perustetaan oma lehti" yms.

Nuoremmille lapsille voitaisiin järjestää jotain "häppeninkiä" vaikka koululle.

Meidän tulee tehdä jotain nuorten puolesta, siis tehdä, ei puhua ja lukea tilastoja lehdistä tai osoittaa koululaitoksen passiivisuutta tms. Oma aktiivisuutemme saattaa lähentää nuorisoa meihin aikuisiin, meillä olisi molemmilla tilaisuus olla toisiamme lähellä ja kuunnella toisiamme. Edellytämme alueen aikuisten, muidenkin kuin vain lasten vanhempien olevan asiasta

kiinnostuneita! Nuorisotilojen valvontavuoroja jaettaisiin alueella kuin venevartiovuoroja venekerhoissa. Tehtäviä voitaisiin kehittää ja ideoita heitellä yhteisissä tilaisuuksissa.

Aloite on meillä, aikuisilla! Jos menemme barrikaadeille kaavaa-asioissa, niin miksei myös nuorten asiassa.

Lisää ajatuksia! Rakennetaan nuorille skeittiramppeja, valaistuja urheilukenttiä jne.

Johtokunta selvittää tilakysymyksen: kokoontumispaikka yli 14 vuotiaalle ja toinen paikka nuoremmille. Järjestämme aluetilaisuuden Lintuvaaran koululla, missä voimme sopia käytännön järjestelyistä, ja sitten pannaan tuulemaan! Kokouskutsu on toisaalla tässä lehdessä.

Lintuvaara on kaunis paikka viettää joulua koko perheen kanssa. Vaalikaamme nuorisoomme, niin hekin vaalivat meitä sitten kun se aika tulee! Tämä oli puheenjohtajan jouluviesti.

Oikein hyvää ja rauhallista Joulua kaikille Lintuvaarassa.

Johtokunta

Lintuvaaran Omakotiyhdistyksen johtokuntaan kuuluvat:

Tarja Karppinen		Keltasirkuntie 4 B	5481 205	
Laina Kuokkanen		Punavarpusentie 21	5172 02	
Harri Laine	pj	Sinirinnantie 9-11	5483 629	e-mail: harri.laine@kolumbus.fi
Henrik Lindholm		Lintuvaarantie 101	5486 050	
Peter Lönnfors		Invaliditie 8	5156 36	e-mail: peter_lonnfors@fi.ibm.com
Kalevi Onnela		Pensaskertuntie 1 B	5471 480	e-mail: kalevi.onnela@dlc.fi
Arja Pihlajisto	vpj	Hämeenkyläntie 29 B	5484 502	e-mail: arja@prestig.pp.fi
Esko Roininen		Peukaloisenpolku 1 A	5140 05	
Hannu Räsänen	taloud.hoit.	Sininärentie 2	5192 60	e-mail: hannu.rasanen@evitech.fi
Markku Saarikoski	siht.	Varusmiehentie 16	5124 994	e-mail: markku.saarikoski@academica.net
Leena Schmidt		Paikkalinnuntie 5	5485 572	e-mail: lschmidt@lvaara.edu.espooli

Lintunen -

Lintuvaaran Omakotiyhdistys ry:n tiedotuslehti ilmestyy neljästi vuodessa: helmikuussa, toukokuussa, syyskuussa ja joulukuussa.

Toimitus:

Arja Pihlajisto, puh. 5484 502
Levikki: 1300 kpl

Ilmoitustaulu omakotiyhdistyksen tiedotteita varten on Galleriassa K-kauppa Leppälinnussa.

Taitto: Masa Pulkkinen, Arja Pihlajisto / Prestige Marketing Oy
Painopaikka: Monila Oy, Vilhonvuorenkatu 11 C, 00500 Helsinki

Leppävaaran liikekeskus – Espoon Helmi

Leppävaaran liikekeskus etenee vinhaa vauhtia. Ensimmäiset ruffit luonnoskuvatkin tulevasta keskuksista on jo nähty. Ja mikä parasta, ne yllättivät positiivisesti.

Alueesta saattaa tulla jopa tavoitteiden mukainen, toimiva ja korkeatasoinen. Viehättävä kaupunki kaupunkiin.

Valtion Rautatiet on, nopeuttanut lisäraiteiden rakentamista kahdella vuodella, niin että rata terminaaleineen olisikin valmis jo vuosituhannen vaihteessa.

Tästä seuraa, että koko alueen valmistuminen nopeutuu myös tuolla kahdella vuodella. Se on hyvä asia se. Onhan tätä keritty odottaakin kohta 25 vuotta. Nyt

näyttää siltä, että hyvää kannatti odottaa. Kuvat ainakin olivat sitä luokkaa, ettei liikekeskusta tarvitse hävetä. Sananlaskukin sanoo: Hiljaa hyvä tulee, ajatellen aivan kaunis.

Liikekeskuksesta on ajateltu ympäri-vuorokaustista toimintakeskusta. Alueelle on kaavailtu rakennettavaksi asuntoja, kirjasto, toimistotiloja, keilahalli, kaksi tavarataloa, toistasataa pikkuliikettä, parikymmentä elokuvateatteria, tanssisali, ravintoloita, hotelli, talvipuutarha ym. tarpeellista ja ei niin välttämättömyyksiä.

Espoon Helmi, tervetuloa.

Esko Roininen

Lintuvaaran kaatopaikka

Yhdistyksemme ahkeran painostuksen tuloksena saatiin parisen vuotta sitten loppuun Lintuvaaran kaatopaikan kunnan selvittäminen.

Huhuttuja syanideja ei onneksi löytynyt ja kaatopaikkakaasujen kehittymisestä ei löytynyt merkkejä. Sensijaan kaatopaikan pohjakerrostumista löytyi niin korkeita lyijysinkki- ja kuparipitoisuuksia, että pohjavesien saastumisen estämiseksi on vaihdettava maita muutaman metrin syvyydeltä. Saastuneista maista on tarkoitus tehdä sementillä sidottua ekobetonia, jossa metallit muuttuvat liukenemattomaan muotoon. Maat kuljetetaan sopivampaan paikkaan ja puhdasta maa-ainesta tuodaan

tilalle. Kustannukset liikkuvat 3–5 miljoonan markan vaiheilla.

Kunnostussuunnitelma on parhaillaan hyväksyttävänä Uudenmaan ympäristökeskuksessa.

Näillä näkymin ei kaatopaikan alueelle rakennettaisi, mutta jos ympäristökeskus vaatii niin puhdasta jälkeä, että rakentamisen puhtausvaatimukset samalla täyttyvät, voidaan rakentamista harkita uudestaan.

Kunnostustyöhön päästäneen Espoon ympäristönsuojelutarkastaja **Harri Anttilan** mukaan vuonna 1999.

Kalevi Onnela

Sotilasläänin itsenäisyyspäivän paraati Leppävaarassa

Helsingin sotilasläänin varuskunnallinen paraati pidettiin ensimmäisen kerran Espoossa ja paikaksi oli valittu Leppävaaran urheilupuisto. Paraatin otti vastaan Helsingin varuskunnan päällikkö prikaatin-kenraali **Karl-Gustav Muromaa** ja paraatijoukkoja, joita oli yhteensä n. 500 henkeä, komensi Helsingin sotilasläänin esikunta-

päällikkö eversti **Pentti Hämäläinen**.

Paraatijoukot koostuivat Maanpuolustuskorkeakoulun, Kaartin jääkäriyrykmentin ja Suomenlinnan Rannikkorykmentin edustajista. Itsenäisyyspäivän 80-vuotisjuhlan takia paraatissa oli mukana myös veteraaninen, maanpuolustus- ja reserviläisjärjestöjen lipupulinnan ja osastot.

Nuorisovaltuusto

*Kotikuntamme on edelläkävijänä tarjonnut nuorisolle mahdollisuuden päättää omista asioistaan tai ainakin nuorisovaltuuston välityksellä kertoa päättäjille, mitä asioita nuoret pitävät tärkeinä. Vaaliaikaa oli pari viikkoa ja äänestys päättyi 20.10.97. Leppävaarasta valituksi tulivat **Saku Etholén, Tanja Juutinen ja Camilla Sjöblom**. Kaikki nuoret, kääntykää heidän puoleensa, jos ja kun teillä on jotain sanottavaa päättäjille!*

Seuraavassa Saku kertoo vaikeutelmiaan nyt alkaneesta työstä.

Torstaina 13.11. pidettiin Espoon ensimmäinen nuorisovaltuuston kokous. Paikalle saapuivat kaikki 30 vaalein valittua nuorison edustajaa. Lisäksi paikalla olivat mm. kaupunginhallituksen puheenjohtaja **Ilkka J. Kari**, kaksi **YESBoxin** edustajaa, varakaupunginjohtaja **Liisa Tommila**, sekä Espoon nuorisotoimen johtaja.

Aluksi meille hiukan selitettiin toimintatapoja yms. Sitten valitsimme puheenjohtajan (**Kai Mykkänen**), sekä kaksi varapuheenjohtajaa. Perustimme myös lukuisia työryhmiä, joista itsekkin liityin ympäristö- ja nuorison harrastetyöryhmään.

Tulevaisuudelta odotan nuorisovaltuuston kasvamista vaikutusvaltaiseksi elimeksi, eli näin aluksi olisi hyvä saada edustajat kaupungin valtuustoon ja -hallitukseen kuuntelemaan ja ottamaan kantaa.

Oma budjetti voisi myös olla vähän suurempi. Tavoitteidemme saavuttaminen on kuitenkin pääosin meistä itsestämme kiinni, joten eikun töihin.

*Lintuvaaran Omakotiyhdistys
toivottaa kaikille lintuvaaralaisille
Rauhallista Joulua ja Onnekasta
Uutta Vuotta 1998*

Uusi yläasteen koulu Lintuvaaraan

Lintumetsän koulua ja neuvolaa aloitettiin suunnitella jo 1990-luvun alussa. Lopulliset piirustukset hyväksyttiin viime vuonna ja varsinainen rakentaminen käynnistyi keväällä 1997. Koulu valmistuu elokuussa 1998. Tämän jälkeen koulu kalustetaan ja oppilaat siirtyvät uuteen koulurakennukseen syyskuun lopussa. Lintumetsän koulu aloittaa toimintansa kuitenkin lukuvuoden 98-99 alussa elokuussa. Luokat sijoitetaan pariaksi kuukaudeksi naapurikouluihin.

Koulu on suunniteltu n. 370 oppilaalle. Rakennuksessa on myös tilat Lintuvaaran alueen neuvolalle. Opetus tapahtuu aineluokissa ja opettajina toimivat aineopettajat. Koulussa tulee toimimaan myös kolme erityisluokkaa (EY-opetus). Lintuvaaran alueen väestöpohja on sen suuruinen, ettei yläasteen oppilaat täytä koko koulua. Tämän vuoksi on mahdollista, että muutama ala-asteen luokka voi toimia Lintumetsän koulussa. Tällä hetkellä eduskunnassa käsiteltävänä olevien uusien koululakien voi-

maantulon jälkeen ala-asteen ja yläasteen välinen raja poistuu ja opetus koko peruskoulussa on mahdollista järjestää joustavammin.

Koulurakennus on 3-kerroksinen. Ensimmäisen kerroksen muodostavat neuvola, liikuntasali, ruokala, keittiö, musiikkiluokka, oppilaskunnan tilat sekä auditorio, jota toivottavasti alueen asukkaat tulevat käyttämään myös kokous-tilana. Toisessa kerroksessa on hallintotilat, biologian ja maantiedon laboratoriot, kasvihuone, teknisen käsityön tilat, tekstiilityön luokka, fysiikan ja kemian laboratoriot, kotitalousluokat sekä kuvamataidon luokka. Kolmanten kerroksen tulevat tilat aineluokille, tietotekniikka-luokalle, kirjastolle sekä erityisopetukselle. Koulurakennuksen LVI-tilat rakennetaan myös kolmanten kerroksen.

Lintumetsän koulu ja neuvola marraskuussa 1997.

Lintumetsän koulun oppilaille tullaan tarjoamaan mahdollisimman laaja-alainen, hyvä yleissivistys. Kouluun rakennetaan tietoverkko joka kattaa kaikki aineluokat. Lintumetsän koulun kieliohjelma on laaja. Ensimmäisenä vieraana kielenä oppilaat opiskelevat englantia. Toinen vapaaehtoinen ala-asteelta alkanut kieli voi olla joko ranska tai saksa. 7. luokalla alkaa kaikille yhteisenä oppiaineena toinen kotimainen kieli, ruotsi. 8. luokalla oppilas voi valita valinnaisaineeksi joko B2-ranskan tai B2-saksan. Yhtenä opetuksen painopistealueena koulussa tulee olemaan ympäristökasvatus sekä luonnontieteelliset aineet.

Lintumetsän koulun ja neuvolan arkkitehtisuunnittelusta ovat pääosin vastanneet arkkitehdit **Tuula Jussila** sekä **Rauno Uski**. Suunnittelussa on otettu huomioon muutamia ekologisia sekä kestävän kehityksen näkökohtia. Koulu on sijoitettu rinteeseen siten että oppilaiden pihat jäävät aurinkoiselle puolelle, huoltopisteet tulevan liikenneväylän puoleiselle sivulle tonttia. Tontin pohjoispuoleinen metsä jää tuulensuojaksi ja se säilytetään luonnontilassa. Sadevedet imeytetään osalla tonttia maahan istutusten kasteluvedeksi. Tontilla kompostoidaan lehdet.

Tontilla on sekä ulkokompostori että

roskakatoksesta erotettu toinen kompostori. Jälkimmäiseen kompostoriin johdetaan kylmäkoneiden lauhdelämpöä kompostoinnin edistämiseksi. Kompostointimaata tullaan käyttämään tontille sijoitetulla kasvimaalla. Pienois kasvihuoneessa lämpötila säädetään kasvien kannalta optimaaliseksi.

Oppilaille opetetaan eri energiamuotoja ja niiden tuotantotapoja. Tätä silmälläpitäen osa koulun lämmitysenergiasta tuotetaan aurinkopaneelin esim. osa lämpimän käyttöveden lämmityksestä. Aurinkopaneelin tuotetaan energia myös pienen vesialtaan kiertovesipumpun käyttöön. Aurinkoenergian demonstraatioita varten on fysiikan opetustilaan tuotu akun kautta energialähde aurinkopanelista, jolla voidaan käyttää fysikaalisia laitteita. Koulun oppilasaulaan sijoitetaan taulu, joka ilmaisee aurinkopaneleilla tuotetun kokonaisenergiämäärän sekä huipputehot ja hetkelliset tehot. Taulua voi seurata päivittäin. Tämän lisäksi on tarkoitus järjestää oppilaille mahdollisuus koulun ATK-verkon kautta ohjatusti päästä tutustumaan kiinteistön aurinkokeräinjärjestelmän tietoihin (graafinen virtauskaavio, muut mittauspisteet). Tavoitteena on havainnollistaa ilmaisen energioiden hyödyntämistapoja. Kaikki aurinkopanelit sijoitetaan koulun katolle.

Koulu tulee omassa toiminnassaan opastamaan oppilaita luonnonvarojen säästämiseen. Rakennus varustetaan keskitetyllä digitaalisella säätö- ja valvontajärjestelmällä, jolla voidaan valvoa, ohjata ja säätää rakennuksen LVIS-laitteita optimaalisesti energian ja käyttötalouden kannalta. Rakennus on jaettu ilmanvaihdon suhteen alueisiin, joissa ilmanvaihto voidaan säätää toimimaan muista alueista erillään.

Auringon haittavaikutuksia estetään rakennuksen aurinkoisilla sivuilla ikkunoiden yläpuolella olevin aurinkosuojaritiloin sekä aulaikkunoissa auringon lämpösäteilyä estävin lassein. Rakennuksen materiaaleiksi on valittu kestäviä, helppohjoitaisia ja huoltovapaita materiaaleja, esim. julkisivu on paikallaanmuurattua kellertävää kovalttoa tiiltä.

Vaikka koulurakennus suunnittelun ja rakentamisen osalta varmasti vastaa nyky-aikaiselle koululle asetettuja vaateita, koulun toiminnan tuloksellisuuden takaavat koulun saamat resurssit, opettajat, oppilaat sekä heidän huoltajansa.

Rainer Orpana,
Lintumetsän koulun
rak.aik.rehtori

Lintuvaaran päiväkoti täytti 40-vuotta

*...jalaulu raikaa
iltajuhllassamme!*

Harakan lastentarha aloitti toimintansa keväällä v. 1957 ja tänä päivänä laajennuksien saaneessa ja Lintuvaaran päiväkodiksi nimensä muuttaneessa rakennuksessa ilakoi 67 lasta.

Viime toukokuun 23. päivä oli meille suuren suuri keväthuhlapäivä. 40 vuoden elämänpolulle mahtuu monta tarinaa ja tarinan-kertojaa. Niinpä runsaslukuinen kutsuvierajoukko, muun muassa päiväkodin entisiä johtajia ja työntekijöitä, lähipäiväkotien henkilökuntaa, yhteistyötahojen ja kaupungin virastojen väkeä, ilahdutti läsnäolollaan juhlahetkeämme. Juhlapuheillaan apulaiskaupunginjohtaja **Antti Moisio**, sosiaalineuvos **Viljo Kasanen**, Leppävaaran aluejaoston puheenjohtaja **Eeva Honkanummi** ja Ilmolan päiväkodin perustaja **Aili Hellemaa** antoivat mielenkiintoisen lisän jakaen kuulijoiden kanssa historiikkia koko Espoon päivähoidon 40-vuotistaipaleelta, Leppävaaran alueen päivähoidosta ja päiväkodin arjesta silloin ennenvanhaan.

Esikouluryhmä Pääskysten esittämässä laulussa *Ilme ja kumma* sanat "maailmassa monta on ihmeellistä asiaa, se hämmästyttää, kummastuttaa pientä kulkijaa" sopivat erityisen hyvin kuvaamaan lasten ihmetystä ympäröivästä maailmasta aiempina vuosina ja nykyisinkin, kun päiväkotimme hakee

profilia tieteen maailmasta.

Ja pidot paranivat päivän edetessä! Iltajuhllassamme lasten huolella valmistellut esitykset, 50-luvun musiikkia soittanut bändi, yhteiset hauskuudet lasten ja vanhempien kesken, mm. hula hula -vannekisa sekä pussihyppely, arpajaiset, popcorn-kone ja maistuva, runsas ruokatarjoilu jäivät varmasti monen mieleen lämpimänä muistona, sään viileydestä huolimatta.

Ilman vanhempaintoimikunnan suurta työpanosta olisimme jääneet ilman upeita arpajaispalkintoja ja monipuolista tarjottavaa. On ilo työskennellä Lintuvaaran päiväkodissa, josta henkilökunnan kiitoksena esitimme seuraavan:

PÄIVÄKOTIROCK (sävel: Kenkärokki)

*Päiväkodin pihamaalla bileet on,
meno täällä tänään aivan mahdollon.
Spittarit ja kellohameet pyörähtää,
kun nelkyt vuotissynttäreitä vietetään.
Paikka tää on makee,
tällaista saa hakee, jee!*

*Lintuvaaran päiväkodin jengissä,
bommat hoituu jokaisella svengissä.
Laula, tanssi, liiku, leiki, pyörähdä,
ota ilo irti joka hetkestä.
Paikka tää...*

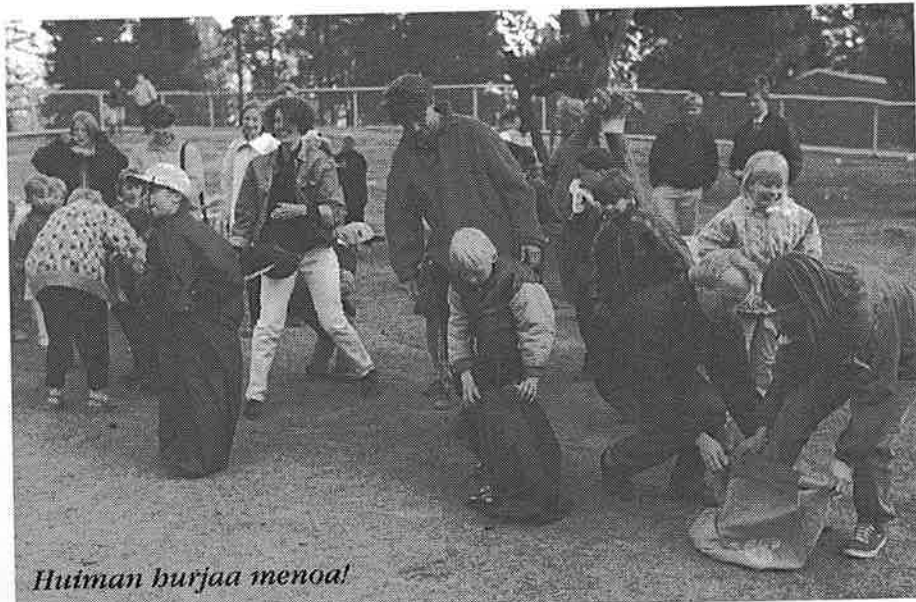
*Vanhemmille kiitoksemme tässä soi,
Topin äiti Leena kovin urakoi.
Herkkupöydät valmiina jo odottaa,
koko päästään palkintoja arpomaan.
Paikka tää...*

Lämmin kiitoksemme teille kaikille niin päivä- kuin iltajuhlaamme osallistuneille sekä lahjoitusten antajille! Teitte juhlastamme JUHLAN!

...ja syysjuhlakin tuli tuossa vietettyä posetiivin, ulkotulien, makkaranpaiston ja ilotulituksen kera...

Päiväkodin koko henkilökunnan puolesta

Mia Manninen

Huitman burjaa menoa!

Espoon tunnelmia

Espoon päättävät elimet väänsivät lokamarraskuun ajan talousarviota ja taloussuunnitelmaa vuosille 1998-2 000, kunnes nämä hyväksyttiin valtuustossa perjantaina 14.11. Lintumetsän koulun loppumäärärahoja lukuunottamatta ei Lintuvaara paljoa kaupungilta saa. Alueellisen kunnallistekniikan rahoissa on viime Lintusessa mainittuja pikku parannuksia ja lähikuukausina voidaan vielä loppujen kohdistamisen yhteydessä saada jotain pientä lisää, kun oikein yritämme. Sensijaan Kehä II:n jatkolle varattiin vastustuksesta huolimatta suunnittelurahaa vuodelle 2002.

Muuttoliike maaseudulta pääkaupunkiseudulle on voimakasta. Espoossa 200 000 asukkaan raja meni rikki maanantaina 10.11. Espoo kasvaa 4000-5000 hengellä eli enemmän kuin yhden Lintuvaaran-Uusmäen verran vuodessa. Paine rakentaa uusia lähiöitä ja teitä kasvaa entisestään ja vanhojen asuinalueiden tarpeista huolehtiminen vaikeutuu edelleen. Kaupunkisuunnittelukeskuksen virkamiesten arvion mukaan uudet asukkaat alkavat tuottaa nettotuloja kaupungille veroillaan vasta n. 15 (viidentoista!) vuoden päästä muutostaan. Uudet asukkaat maksoivat aluerakentamisen aikoina kunnallistekniikan asutonsensa ostohinnoissa. Näitä kynnysrahoja ei enää ole ja uusien rakennusalueiden kunnallistekniikka, päiväkodit, koulut ja muut palvelut rakennetaan vanhojen

asukkaiden verorahoilla. Leppävaaran sosiaali ja terveystyön aluejaoston keskustelutilaisuudessa 26.11. kertoivat virkailijat, että uudet asukkaat käyttävät lisäksi sosiaalipalveluja keskimäärin enemmän kuin vanhat espoolaiset. Pääkaupunkiseudun kunnista Vantaa on jo talouskriisissä ja Espoonkin velkaantuminen alkaa 1998 kasvaa kiihtyen seuraavina vuosina, vaikka suhdannehuippu jatkuisikin. Kuinka sitten käykään, kun suhdanteet alkavat heikentyä?

Talousarvion yhteydessä päätettiin muiden kuin kunnan itse tuottamien palveluiden kehittämistä. Lintuvaaran alueella tämä merkitsisi mm mahdollisuutta parantaa eläkeläisten asumista kotonaan mahdollisimman pitkään. Ulkopuoliset palvelut voitaisiin järjestää siten, että alan palveluja

tarjoavat yrittäjät, yhteisöt, yhdistykset, tai osuuskunnat toimivat kaupungin valvonnan ja vanhuksien ostavat heiltä palvelun ja maksavat sen kaupungin palvelusetelillä. Systeemi täydentäisi kaupungin tiukalla olevia kotipalveluita. Toteutuminen alkaa selvittää, kun toimialat tekevät vuoden 1998 toimintasuunnitelman.

Omakotiyhdistyksemme on seurannut rautatieaseman eteläpuolelle tulevan Leppävaaran uuden keskuksen suunnittelua. Tarkoituksena on ollut, että todella saataisiin aikaan hyvin toimiva ja korkeatasoinen kaupunkikeskus. Idea uhkaa vesittyä, kun Espoo antoi keskustan asemakaavan paikalle rakentavien kauppa ja rakennusyhtiöiden ja edelleen näiden palkkaaman arkkitehdin tehtäväksi. Yhtiöt nimittäin esittävät suunnittelutavoitteissaan, että tilapäisluvalla aikoinaan rakennettu Maxi jää pysyväksi ja viereen tehdään vielä toinen samanlainen halli Keskolle. Kirjastonmonitoimitalo, konttori- ja asuintalot ja mahdollinen hotelli ripoteltaisiin sitten Maxin ja sen toisen ympärille tyhjiin koloihin. Ostoloiden betoniseiniä koristeltaisiin joillakin vitriineillä ja parkkipaikkojen päälle talojen väliin laitettaisiin osittain katettua kävelykantta. Tämä nykytilanteen naamiointi piti nimenomaan välttää.

Kalevi Onnela

Me vastaamme huomisesta myös Lintuvaarassa

Kun tietää eilisestä, niin osaa arvostaa tätä päivää ja ymmärtää olla huolissaan huomisesta. Tällä filosofisella periaatteella olen merkinnyt muistiin niitä tietoja, joita olen saanut alueemme lähihistoriasta.

1903 rakennettiin Helsingin ja Karjaan välinen ratayhteys ja siihen väliin Leppävaaran pysäkki. Tämä antoi sysäyksen palstoittaa lähistölle kolme toisistaan erillä olevaa asuinalueita nim. Harakka, Mäkkylä ja Albergan kartano. Harakan palstoitus on luonut pohjan nykyisen Lintuvaaran kaavoitukselle.

Kaupungin arkistosta löytynyt (arvio 1945-46) rakennussuunnitelma on suurelta osin nykyisen asuinympäristömme mukainen. Siinä alueen selkäranka muodostuu Lintulaaksontiestä sekä Lintuparventiestä. Alkuperäinen kartta on käsin piirretty ja väritetty ja siinä on paljon hyviä ja kauniita ajatuksia. Katujen reunoilla on runsaasti istutusalueita, joita nykyisillä kapeilla kaduillamme kaipaasi. Ajatellaanpa vaikka talviauraamisen vaatimia reuna-alueita. Vanhassa palstoituskartassa kiinnittää huomiota ns. Paulakosken risteysalueen muoto (vastaa nykyistä) ja myös Lintukorpi I alueen vapaamuotoisuus (poikkeaa oleellisesti nykyisestä). Kiinnitin huomiota myös umpikatujen päissä oleviin kääntöpaikkoihin. Osattiin sitä jo silloin.

1970-luvulla koettiin sitten mullistuksia. Tietävästi 1972 kaupunginhallitukselle esiteltiin hyväksyttäväksi rakennuskaava, jossa pääosa Lintuvaaraa olisi pienkerrostaloja $e=0,5$ tehokkuudella Punarinnantielle asti ja nykyisen Lintuparventien (kts. Lintulehdontie) eteläpuoli olisi ollut $e=0,8$ tehokkuudella kolmikerroksisia asuintaloja. Kaupunkimainen kortteliajatus meni läpi koko alueen ja "Paulakosken-kolmio" oli pois pyyhitty kartalta. Lintulaaksontie oli hieno Mäkkylä-ällä eli Mäkkylän puistotie. Näin oltiin uudistamassa 1940-luvun rakennuskaavaa.

Kaava jäi kuitenkin vahvistamatta, mutta alueen kehitystä varjosti vuosikymmeniä epätietoisuus tulevasta. Tämän epävarmuuden takia osa alueen hienoista huviloista ja pihapiireistä pääsi pahasti rapistumaan. Utta ei syntynyt, koska huomisesta ei tiedetty mitään.

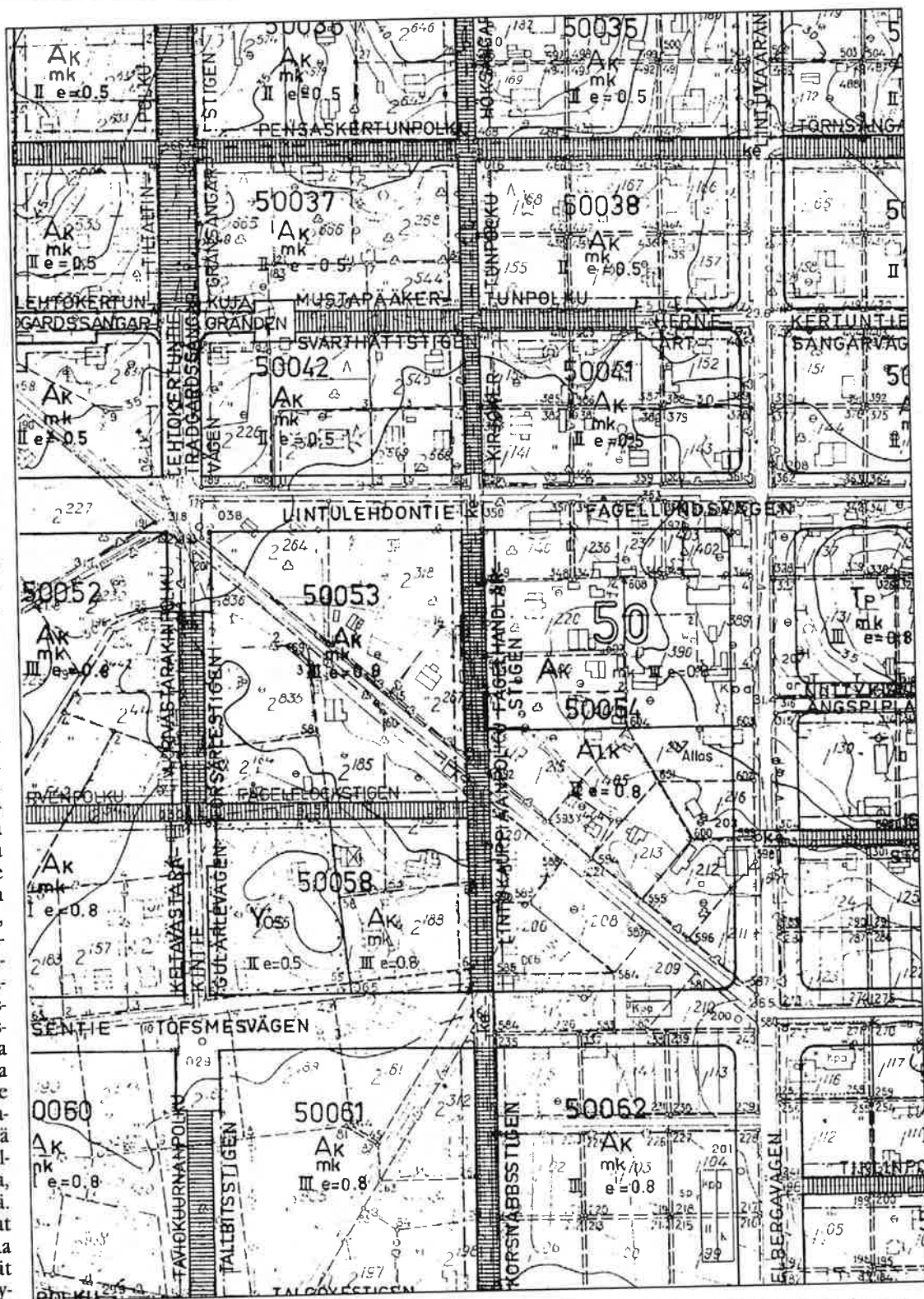
80-luvun alussa alkoivat uudet tuulet puhaltaa ja käynnistettiin Lintukorpi- ja Lintulaakso-kaavoitushankkeet. Lintulaakso I ja Lintukorpi II esiteltiin ministeriön vahvistettavaksi lähes samanaikaisesti, ja tehokkuuksia oli laskettu $e=0,3$:sta 0,2 tai 0,16:een. Kaavoitustyössä kaava-arkkitehti Ilpo Aarnialalla oli merkittävä rooli. Hän kuunteli alueen ihmisten toiveita, ja yritti mahdollisuuksiensa mukaan tasapuolisesti kaavoittaa sellaista ympäristöä, johon kaikki

olisivat tyytyväisiä. Kaavaehdotukset noudattivat suurelta osin vanhoja palstajakoja ja liikennejärjestelyjä.

Sittemmin perusparannuslainojen synnyttäminen loi uuden kiinnostuksen vanhojen rakennusten kunnostamiseen ja tämä järjestely myös osittain elvytti lintuvaaralaisiakin kiinnostumaan omasta ympäristöstään. Lintukorpi II loi edellytykset vanhan rakennuskannan säilyttämiseen samanaikaisesti kun Espoo kaupunki kehitti aluejakoja, joissa vanhojen rakennuskantojen säilyttäminen olisi tärkeää. Vanhat huvilanomistajat löysivät arkkitehti Ilpo Aarnialasta hyvän yhteistyökumppanin vanhojen rakennusten säilyttämiseksi. Lintuvaara säilyi kaupunkimaisena pientaloalueena.

Tällä hetkellä Lintuvaaran kaavoitus on varsin suu-
relta osin valmis, ja epä-
tietoisuus huomisesta on
joltain osin vähentynyt.
Rakentaminen on vilkastu-
nut huomattavasti ja uusia
asukkaita on muuttamassa
lintukotoomme. Olen itse
keskustellut nykyisten
kaavoittajien kanssa siitä,
että hyväksytyjen asema-
kaavojen jatkuva muutta-
minen ei ole alueen kaa-
voitustavoitteiden mukais-
ta. Odotamme "Paulakos-
ken kolmioon" ratkaisua, ja
siihen Lintuvaaran aukiota
ja keskustaa, ja olemme
yhdessä hyväksyneet kaa-
voituksen yhteydessä, että
alueelle syntyisi pieniä pal-
velualan yrityksiä, versta-
toimistoja tai vaikka mitä.
Tontin omistajat tahtovat
kuitenkin usein muuttaa
nämä liiketilamerkinnot
paremmiin kaupaksi käy-
viksi asuinneliöiksi. Käsi-
tykseni mukaan Espoon
kaupunkisuunnittelu-
virastossa on päätetty, ettei
alueen ns. palvelukerros-
alaa (palveluiden määrää)
vähennetä ja ettei KTY-
merkintää enää muuteta
AK-merkinnäksi.

Tähän on siis tultu, ja tästä on jatkettava eteenpäin. Jos 80-luvun kaavoitus saatiin onnistumaan yhteistyöllä viranomaisten kanssa niin, miksei se onnistuisi jatkossakin. Meidän on vaan itse tarjottava hyviä ratkaisuja ja vaihtoehtoja kaavoittajille. Kehitystä ei voi eikä pidä pysäyttää, sitä tulee ohjata.

Harri Laine

*Osa aineistoa perustuu keskuste-
luun 28.11.1997:kaavateknikko
Marja-Terttu Salo/Espoon kau-
punkisuunnittelukeskus ja arkkitehti
Harri Laine/Lintuvaaran
Omakotiyhdistys.
Kartta-aineisto on Espoon
kaupunkisuunnittelukeskuksesta.*

Koiran elämää sota-aikana

Sinikka Luja-Penttilä

Ennen talvisotaa Janssonit, naapurin perhe, oli muuttamassa Helsinkiin. Heillä oli kaunis sekarotuinen ja pystykorvainen koira, Nalle. Kerrostaloon ei voinut viedä villiä ja vapaata koiraa. Se oli määrä ampua. Osuin paikalle ja pyysin odottamaan käydäkseni kysymässä äidiltä, voisimmeko me ottaa koiran. Sain luvan ja niin perheeseen tuli uusi jäsen.

Sitten syttyi sota. Kotiin jääneistä vanhemmista miehistä tehtiin väestönsuojelua varten ns. VSS-miehiä. Heillä oli keltaiset nauhat käsivarressa ja eräs heidän velvollisuksistaan oli käydä ilmahälytysten aikana tarkastamassa, että ikkunat oli tiiviisti pimennetty. Väen kokouksia taivasalla ei myöskään sallittu ilmahälytysten aikana. Niinpä esim. pikkupojat, jotka seikkailun janossa kokoontuivat teiden kulmiin seuraamaan tapahtumia, ajettiin kotiin. Sama kohtalo oli meidän Nallella. Lakien ja asetusten mukaan koirat saivat siihen aikaan juosta vapaina tiettyä ajankohtaa lukuunottamatta.

Lars-Primus Åberg, eräs paikkakuntamme vaikuttajia, mm. uuttera kunnallispoliitikko, oli tällainen väestönsuojelumies. Hän asui Vuoritien, nykyisin Kultarinnantie, varrella. Eräänä päivänä hän poikkesi meillä ja kertoi huvittuneena Nallen toilauksista. Se oli ollut kovaa vauhtia menossa kylälle, kun tuli ilmahälytys. Se istahti pää kallellaan kuuntelemaan, kääntyi ja lähti kotiin päin. Samassa tuli kuitenkin ns. "vaara ohi"-merkki. Koira pysähtyi taas ja istahti kuuntelemaan. Varmistuttuaan siitä, että vaara oli todella ohi, se kääntyi ja jatkoi matkaansa kylälle. Väestönsuojelumiehet olivat niin usein ajaneet sen hälytyksen tultua kotiin, että se oli oppinut läksynsä.

Meillä oli Nallesta harmiakin. Se oli mahdoton varas. Meille ilmestyi harjoja, kenkiä, jopa kauhoja ja kaulimiakin. Isä oli aikoinaan tehnyt minulle leikkimökin vanhasta sikakopista. Tekstasin tikku-kirjaimin sen katolle Jääskeläntielle hyvin näkyvän kyltin: LÖYTÖTAVARATOIMISTO. Naapurit tiesivät, mistä hakea kadonneita tavaroita, joihin oli ilmestynyt koristeeksi koiran hampaiden jäljet.

Nallen temppeuihin suhtauduttiin huvittu-

neesti, vaikka olisimme kyllä hyvin ymmärtäneet kiukustumisenkin, kun esimerkiksi Pentti ja Matti Nikulaisen isä oli illalla nukkumaan mennessään riisunut kenkäparinsa eteiseen eikä aamulla löytänyt toista. Ovi oli ollut yötä auki, niin kuin siihen aikaan saattoi vielä tapahtua. Kenkä oli tietysti meidän löytötavaratoimistossa.

Jääskeläntien varrella suunnilleen vastapäätä Aili ja Åke Gustafssonin taloa, oli huvila, johon tunnetun uskonlahkon johtajan Maria Åkerblomin jälkeen asettui rouva Aronen. Hän piti jonkinlaista kenneliä, jota me kutsuimme koiratarhaksi. Siellä oli monenlaisia koiria, joita meillä päin ei ollut ikinä nähty. Eroja oli mm. kuonojen, kinttujen ja karvojen pituudessa.

Meidän Nalle-ressu menetti sydämensä niille korkean aidan takana suojassa eleleville jalosukuille nartuille. Kun ne eivät päässeet ulos avaraan maailmaan, meidän halpasyntynen Nallemme keksi keinon. Se kaivoi itsensä aidan alitse hienojen daamiensa luo.

Vierailusta ei ollut ns. "seurauksia", mutta Nallen vaelteluvapaus päättyi siihen.

Kun en ollut pikkuinen enää enkä vielä suurikaan

Olin yhdeksän vuotias kun muutimme Långabackaan, pieneen punaiseen mökkiin. Vuosi oli tuolloin 1946. Meitä oli isän ja äidin lisäksi neljä tyttöä ja kaksi poikaa. Veli ja yksi työstä olivat minua nuorempia. Mökin tonttiin kuului myös pieni maatilkku, jota viljelimme hartaasti. Siitä saimme talven perunat ja juurekset.

Sen lisäksi kasvatimme, niinkuin kaikki muutkin, kesälampaan ja sikapossun, jotka panimme syksyllä lihoiksi. Eläinten kanssa olikin oltava varuillaan, ettei Kansanhuolto saanut vihiä, että meillä oli "pimeä" lammas ja possu. Muuten olisimme joutuneet luovuttamaan osan lihoista Kansanhuollon käyttöön. Ei meitä onneksi kukaan polttanut, kun taisi naapureillakin olla epäpuhtaat jauhot pussissa.

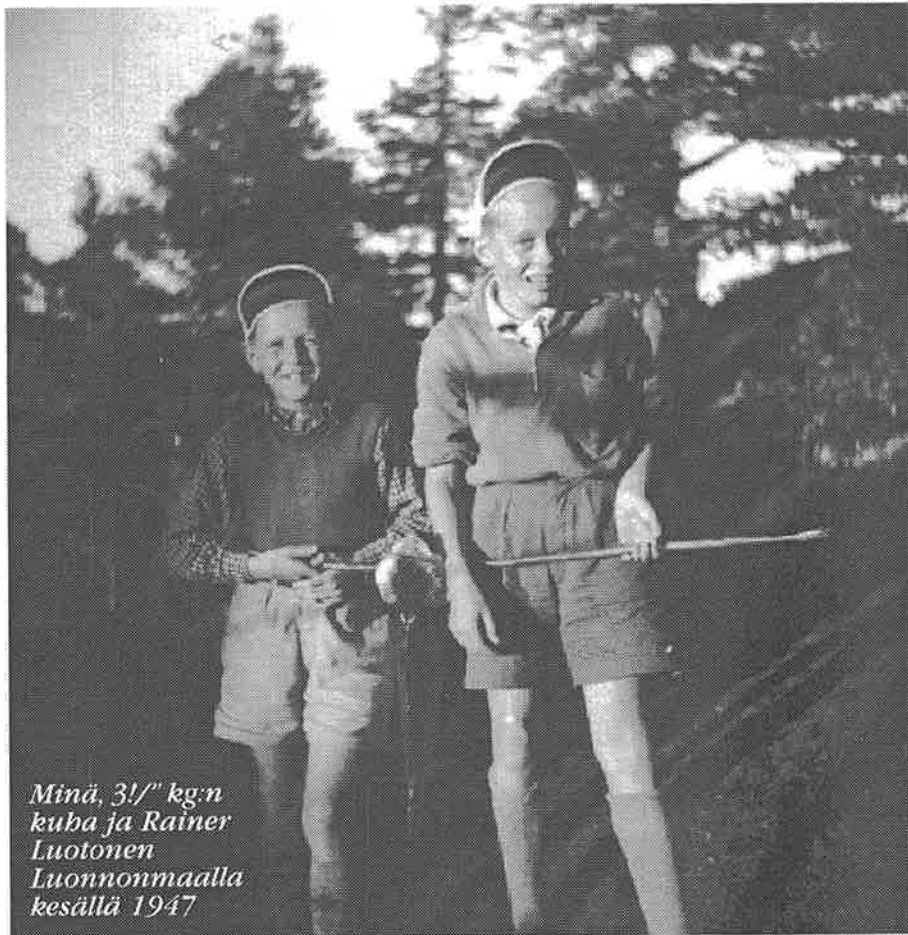
Nuoresta iästä huolimatta joutuivat lapsetkin ottamaan osaa kodin askareihin kykyjensä ja voimiensa mukaan. Minäkin olin aluksi puutarhassa istutus-, harvennus- ja kitkemishommissa. Iän karttuessa hommatkin muuttuivat.

Tuomelan tilalla oli Vahti-niminen hevonen, jonka kanssa tulin varsin hyvin toimeen. Niinpä sain tehtäväkseni jyrätä kevään kylvökset. Illalla kyllä tiesi istuneensa täri-sevällä metallipallilla. Takamus oli niin hellä, ettei syömäänkään pystynyt istuallaan.

Kesällä listittiin raparpereita ja nostettiin porkkanoita. Heinänteon aikana haravoin heinät karheille ja jaoin seipäät sopiviin paikkoihin. Vahti oli tottunut hevonen heinäntekoon.

Vapaa-aikoina uimme ja kalastimme Pitkäjärvellä. Joskus käytiin kalassa myös Vantaankoskella, kuuluisan Viilatehtaan rannoilla, "kivinäporeita" narraamassa. Ne olivat varsin vilkkaita ja vastaanpanevia kaloja, joita oli mukava narrata. Ei niitä ihmiset syöneet. En tiedä miksi, mutta ehkä niitä ei tunnettu, niin eihän sellaista voinut syödä. Kissat sentään olivat ennakkoluulottomampia.

Koska olin perheessämme ainoa lapsi, jolla oli omapolkupyörä, itse hankkimani, niin tehtäviini kuului automaattisesti kaupassa käynti. Kauppareissusta muodostui joskus varsin pitkä, kun Hämeenkytän ja Jupperin Elannosta ei ollut saatavissa kaikkea mitä ostoslistaan oli kirjoitettu. Silloin oli käytävä myös tutkimassa Harakan ja Leppävaaran kaupat.

Minä, 31/2" kg:n kuba ja Rainer Luotonen Luonnonmaalla kesällä 1947

Erkki Tolvanen, Eero Cronvall ja minä Norssin pihalla syksyllä 1953

Kauppakeikan jälkeen oli tarkistettava, oliko ämpäreissä vettä ja halkolaatikossa puita. Ellei ollut, niin ne oli täytettävä. Puut piti itse pätkiä ja pilkkkoa.

Kävin Helsingin Suomalaista Normaali-lyseota, Norssia. Koulupäivät olivat varsin pitkiä, kun bussivuorot oli suunniteltu työ-

aikojen, eikä koulujen lukujärjestysten mukaisesti.

Päätimme kerran luokkakaveriemme kanssa, että seuraavana vapaapäivänä ajamme pyörillä Järvenpäähän. Siellä oli mailatehdas, josta sai ostaa edullisesti pesäpall- ja jääpallomailoja. Samalla voisimme käydä tervehtimässä Jean Sibeliusta, joka oli Timolle äitinsä puolelta aika läheistä sukua.

Kun vapaapäivä viimein koitti, suuntasimme -Timo Kirves, Eero Cronvall, Erkki Tolvanen ja minä - pyörien keulat kohti Järvenpää. Mailat saimme hankittua suunnitelmien mukaan, mutta Jean Sibeliuksen näimme vain matkan päästä. Emme saaneet häiritä mestaria, kun hän sattui olemaan huonolla tuulella. Melkein kumminkin saimme tavata mestarin!

Talvisin harrastimme lukemista, kävimme kristikassa, rakensimme lennokkeja ja haaveilimme tulevaisuudesta: Kun koulu loppuu ja kun armeija on käyty jne. Toiset meistä keräsivät tulitikkuauskien etikettejä, toiset postimerkkejä, jotkut hyönteisiä tai kasveja. Shakin peluukin oli varsin suosittua. Liikunta oli yksi tärkeimmistä seurustelu-muodoista. Kesäisin juostiin, hypättiin pituutta ja korkeutta ja pelattiin erilaisia pallopelejä, ja oltiin kuurupiilosilla. Talvisin hiihdimme, hyppäsimme mäkeä, pelasimme pingistä ja jääpalloa.

Lapioimme syksyllä Lamträskin jäälle ison pelikentän, joka tosin talven aikana supistui aika lailla, mutta toimi kuitenkin pelikenttänä keväseen asti.

Vuosien myötä vapaa-aika väheni, mutta kuitenkin vielä oli yhteistä tekemistä. Kuvaan tulivat mukaan työtökkin, joiden kanssa harrastuksetkin muuttuivat. Heille piti hankkia naapurin pelloilta herneitä ja puutarhasta onemia tai, jos mahdollista, niin luumuja. Pitihän sitä näyttää, että kyllä me uskallamme ja osaamme.

Erään puutarhan ympärillä oli kolmi-metrinen kanaverkkoaita. Portinpielessä oli kilpi, jossa luki, että tarha on myrkytetty, hedelmiensyöminen on vaarallista! Nakki-Ville kävi kilvestä hakemassa tarhasta omenia ja luumuja, joita me kaikki söimme mielihyvällä. Nakki-Ville kävi vielä laittamassa kilpeen oman terveisensä, jossa luki: Halla vei!

Harjoittelimme tietenkin tupakoimista. Ensimmäiset sauhut tulivat Clipper-nimisiä savukkeista, jonka jälkeen tulivat Snadit Bostonit ja Nortit. Toiset meistä jäivät koukuun, toiset eivät. Minäkin polttelin 46 vuotta, mutta nyt olen ollut 7 kuukautta ilman. Tottahan sitä tuli myös maistettua kuningas Alkoholia, mutta kun siitä kamalasta kankusesta selvittiin, niin silloin vannottiin, ettei koskaan enää! No eihän se lupaus täysin pitänyt, mutta ei siitä onneksi tullut isäntää.

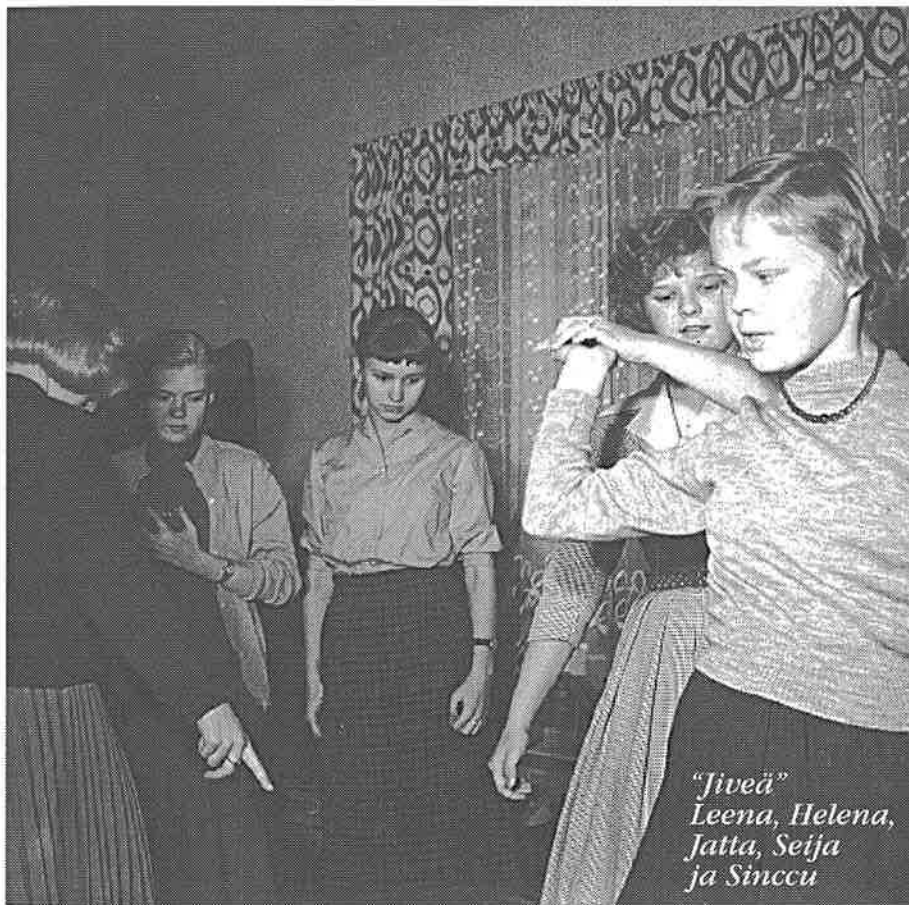
Poikien keskeiset erimielisyydet hoidettiin reilusti tapellen, mutta jos kaveri jäi selvästi alakynteen tai putosi maahan, niin häntä ei enää lyöty, vaan päinvastoin pyrittiin auttamaan, ettei vaan tullut mitään pysyvää vauriota. Älkää hyvät nuoret kuvitelko, että voitte monottaa toisianne niinkuin elokuvissa näytetään. Ei sellaista kestä, vaan seuraukset saattavat olla tosi vakavat.

Jokaisella ikäpolvella on omat vitsauksensa, mutta huolestuttavinta on tämänpäiväinen huumaiden käytön lisääntyminen. Se on todella vaarallista ja orjuuttavaa ja johtaa yhä suurempiin vaikeuksiin. Elämä on ihanaa, kun sen oikein oivaltaa. Älä tuhlaa sitä!

Esko Roininen

Millaista oli olla nuori Lintuvaarassa 50-luvun lopulla ja 60-luvun alussa

Sirkka Häggqvist

*"Jiveä"
Leena, Helena,
Jatta, Seija
ja Sinccu*

Kun sain Lintusen toimituksesta pyynnön muistella, millaista oli olla 50- ja 60-luvulla Lintuvaarassa, havahduin, miten nopeasti vuodet ja vuosikymmenet menevät.

Vuonna 1953 uusi omakotitalomme oli jo niin valmis, että pääsimme muuttamaan yhden huoneen ja keittiön tiloihin juuri joulun kynnyksellä. Tuntui aivan ihanalta olla maalla puhtaan lumen keskellä ja meidän viiden hengen perheen lisäksi naapurit, 6-henkinen perhe, vietimme muistorikkaan joulun uudessa, silloin vielä keskeneräisessä talossamme.

Miten kului vapaa-aika?

Vuodenvaihteen jälkeen seurasi lähtö uuteen kouluun Leppävaaran kansakoulun

4. luokalle. Keväällä oli pyrkiminen oppikouluun Helsinkiin, sillä Leppävaaran yhteiskoulu ei ollut vielä aloittanut toimintaansa. Koulusta ja naapuristosta löytyi heti kavereita ja muistelen, että koulunkäynnin lisäksi varhaisnuoruus vietettiin aikalailla Lintuvaaran, silloisen Harakan alueella.

Vapaa-aikoina pelattiin purkkista "linjan" metsikössä ja talvisin hiihrettiin linjan, suon, Leppävaaran kartanon sekä "Murhamäen" (nykyisen Kyyhkysmäen) maisemissa. Keräsimme kilometrejä hiihtokorttiin, joka palautettiin voimisteluopettajalle keväällä. Lähistöllä oleva "valtaoja" oli talvisin hyvä luistelupaikka, jollei jaksanut lähteä Leppävaaran urheilukentälle. Kesällä pyöräiltiin ja silloin reviiiri laajeni. Uudet

polkupyörät, siniset ja punaiset Monarckit ja Jaguarit ilmestyivät raitille. Pöyrällä pääsi helposti kavereita katsomaan vaikka Laajalahteen tai käytiin uimassa Tarvossa ja Pitkäjärvellä, joskus ajettiin Vihdin bussilla Takkulan taakse Saarijärvelle vain iltauinnille.

50-luvun lopulla Valtatien varrelle rakennettiin todella hieno elokuvateatteri KINO LUX. Leffassa käytiin paljon tai ainakin katsomassa, keitä leffan kulmilla pyöri. Oman jännityksen leffareissuihin antoi yritys päästä alaikäisenä katsomaan alle 16 vuotiaita kiellettyjä filmejä. Myös kesäiset lauantai-illan jännärit, yöleffat, olivat nuorten suosiossa. Televisio teki vasta tuloaan ja meillekin isä toi Saksasta vuonna 1957 suuren mustavalkoisen tv:n, jota kaveritkin usein tulivat katsomaan. Lisäksi pelattiin kotipihalla pingistä ja krokettia sekä heitettiin tikkaa.

Kesätöitä ja muuta hauskaa

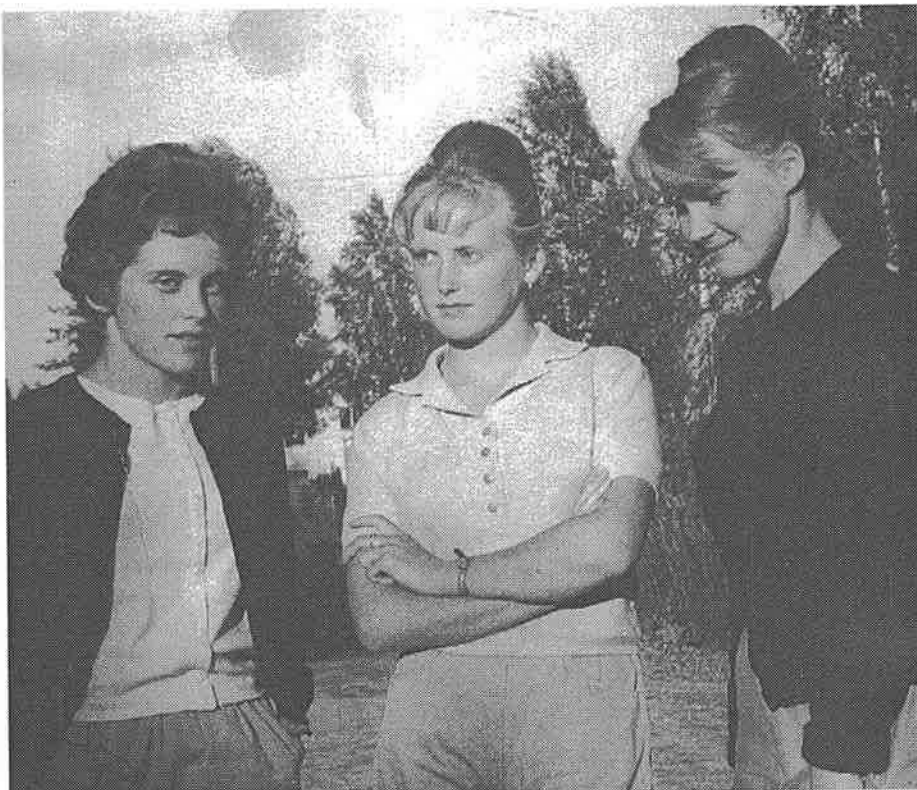
Silloin vanhaan hyvään aikaan kesäloma koulusta oli aina komeat kolme kuukautta. Moni koululainen lähti kesätöihin, kuka lapsenlikaksi, kuka konttoriin harjoittelemaan tai Valtio Rix:n hyväpalkkaiseen puhelunvälitykseen. Meitä oli mukava joukko naapuriston nuoria muutamana kesänä Leppävaaran kartanon pellolla lantunharvennushommissa. Palkka ei päättä huimannut, oli 1 marka per metri silloista rahaa, eli nykyrahana 300 metrin köykkimurakasta tienasi 3,- markkaa. Tietenkin silloin markalla saikin enemmän kuin nyt. Lantunharvennushommista saattoi saada ylennyksen tuntipalkalle niputtamaan raparperejä. Kartanon rouva maksoi tilin aina perjantaisin henkilökohtaisesti. Kesälomalla oli lisäksi koulun velvoitteena kasvien keruu, prässääminen ja herbaarion laitto. Kasvien latinalaiset nimet ja suku oli osattava sitten syksyllä tentissä. Meillä maalla, Lintuvaarassa, asuvilla oli kotikenttätietä kasvienkeruuta ajatellen. Samoin saatoimme vaikka pystyttää teltan omaan pihaan. Muistan hyvin uuden Sopu-telttame, joka kerrankin pystytettiin Hämeenvaaran metsän kalliolle tyttöporukalla. Pojat vähän kiusasivat alkuillasta heittelemällä käpyjä, mutta me likat vain nukuttiin teltassa sisukkaasti yli yön. Meillä oli nippu lehtiä kuten Elokuva-Aitta ja Ajan sävel, joista ahmittiin juttuja filmitähdistä ja julkiksista. Siihen aikaan filmitähtien kuvien keruu ja liimaaminen isoihin vihkoihin oli pop. Teini-ässä pidettiin kotihippoja, jos vanhemmat vain antoivat luvan. Musiikki oli aika yksipuolista, sillä samoja levyjä soitettiin yhä uudelleen yksinkertaisesti siitä syystä, että levyvalikoima oli niukka. Paul Anka ja Pat Boone olivat Elviksen ja Tommy Steelin lisäksi suosittuja. Jive, rock 'n roll, twist olivat vauhdikkaita tansseja, mutta hyvin notkuttiin myös hitaampien Dianan ja You are my destiny'n tahdissa. Lauantai-iltaisina oli myös

eri kouluissa suosittuja kouluhippoja, jonne pääsi sisään teinikortilla. Teiniliitto otti myös ensiaskeleitaan noihin aikoihin.

Vieraita kieliä opeteltiin ennenkin

Kirjeenvaihtoveri ulkomailta oli ajan ilmiö. Monissa oppikouluissa luettiin saksaa pitkänä kielenä, joten kirjekaveri Saksasta oli monella Lintuvaaran tytölläkin. Meidän mäeltä on vieläkin muutama tyttö naimisissa Saksassa. Usein lähdettiin rohkeasti kesätöihin ulkomaille joko Ruotsiin, Saksaan

keltaisiin tikkauksiin. Villatakki napitettiin kiinni selkäpuolelle. Villapuseroista revontuli-puserot olivat pop. Päähineenä käytettiin mohairhuivia, silmukkamyssyä tai pitkää putkimaista kaulahuivi-pipoa, jonka toinen pää vedettiin päähän ja toinen kiepautettiin kaulan edestä niskaan roikkumaan. Melkein kaikilla oli punasini-raitaiset, mutta radikaalisti poiketen ostimme Järvisen Helenan kanssa turkoosiruskearaidalliset. Talvitakki oli kunnon villakangasta, usein vartaloa myötäilevä tai 3/4-pituinen ns. duffeli- eli nappulatakki. Kenkien päälle työtökin vetivät kumiset

tai Englantiin. USA:han saattoi päästä vaihtopilaaksi ns. ASLA-stipendin kautta. Itse olin kesällä 1962 kielikurssilla Saksassa Lübeckissä ja isäntäperheeni pojat tulivat myöhemmin kesällä lomamatkalle Suomeen. He asuivat teltassa pihallamme viikon ja heidän vaaleansininen Triumf-avoautonsa kyllä huomattiin kylällä. Läheskään kaikilla perheillä ei ollut omaa autoa siihen aikaan, ja meillekin hankittiin auto vasta vuonna 1964. Koulu- ja työmatkat tehtiin linja-autolla, joka silloin kulki 5-10 minuutin välein.

Muoti ja vaatetus

Sotaa seuranneen ns. pula-ajan jälkeen yritettiin tietenkin piristää arkea olemalla muodikas siinä, missä pystyi. Useissa perheissä oli kätevä äiti, joka osasi ommella lasten ja nuorten vaatteet, joten kotitekoisen lisäksi muistan ainakin mustat pillifarkut

kalossit, ns. elefanttitossut, joissa oli vetoketju edessä. Koululaukkuna lähes kaikilla oli ns. jenkkikassi, syvä lähes nelikulmainen kangasmainen kassi. Jossain vaiheessa ilmestyivät ensimmäiset toppapuvut, siniset ja punaiset kiiltävät ulkoilu-ustect. Sisareni osti vihreän toppatakin, ns. mao-mallia ja saikin aika huutia kotona isältä, joka ei pitänyt moisesta muodista. Kesäisin paitapukuleningin lisäksi käytettiin parempana asuna kävelupukua, ja muistan oman ylioppilaspukuni, joka oli oranssi takki ja kapea hame. Kapea hame, lyhyt keinoahka (muovi) takki, nailon-sukat ja T-malliset teräskorkokengät, fritsuliina kaulaan ja oltiinpa tyylikkäästi oleskellessamme Kino Luxin kulmilla. Myöhemmin tuli kuvaan myös pehmeämpi muoti ja ns. BB-tyyppiset puuvillahameet vanteineen ja brodyyreineen. Tukka tupeerattiin ja pitkät hiukset laitettiin nutturalle, jotka pysyi koossa tukkalakan ja nutturaneuvojen avulla. Voi niitä aikoja....

70-luvun nuori Lintuvaarassa/Mäkkylässä

Peter Lönnfors

Mitä sitten Lintuvaaran/Mäkkylän teini teki tuohon aikaan?

Aloitetaan helpommasta päästä: Yleinen notkuminen ja hengailu "kulmilla" oli jo tuolloin suosittu seurustelumuoto. Paikka, missä me tapoimme aikaa, oli nimeltä "Mutka" ja sijaitsee Reseväläisentie ja Nostoväntien risteyksessä.

Sinne keräännymme arki-iltoisin ja erityisesti viikonloppuisin; Sepi, Raikka, Leksä, Jani, Lefa, Micke sekä hieman vanhemmat Mara, Pena jne. Meitä saattoi olla enimmillään 30-40 viikonloppuisin ikähaarukassa 13-18 vuotta.

Kuten em. listasta käy ilmi Mutkassa oli pääosin poikia. Kulman ainoa tyttö oli Hoffi, jonka huomiosta moni meistä pojista kilpaili. Paikalle tultiin pyörillä ja mopoilla, vanhimmat pojat autoilla. Siellä sitten soitettiin musiikkia autostereoista, juteltiin, poltettiin salaa tupakkaa ja kovimmat kaverit olivat varustautuneet voimajuomalla kuten Nordfors-punaviini ja juuri markkinoille tullut helmeilevä Omppuviini.

Siinä sitten seistiin ja syljeskeltiin yhteen kasaan. Tämä syljeskely on jäänyt minulle mieleen yhtenä koomisena muistona tuolta ajalta. Kun porukka yöllä hajaantui Mutkasta, jäi tapaamista todistamaan jälkeemme valtava lammikkko sylkeä.

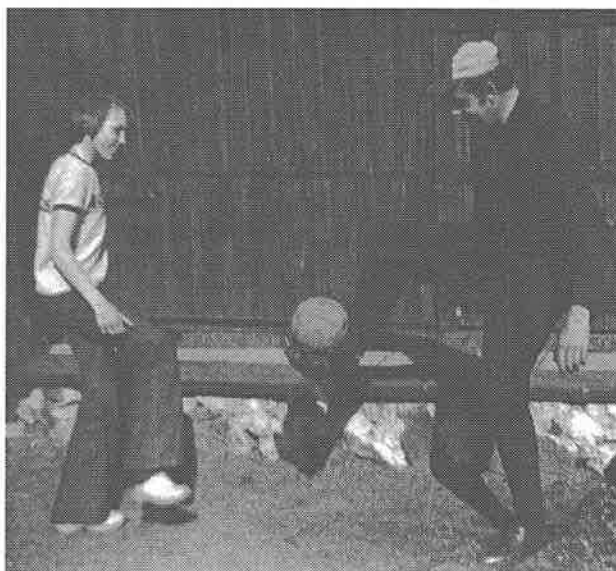

Palataan ajassa noin 25 vuotta taaksepäin, 70-luvun alkupuolelle ja Mäkkylään/Lintuvaaraan. Ohessa muutamia muistikuvia ajasta jolloin muotia oli V-farkut, T.Rex, David Bowie, Sweet ja kotimaisista artisteista mm. Hector ja Rauli Badding Somerjoki.

Nuorisolla on ilmeisesti 50-luvulta lähtien ollut tarvetta tietyntylaiseen "kapinaan" - pitää olla jotakin omaa, millä jäsityttää aikuisten lanseeraamaa turvallista arvomaailmaa. Musiikki on tyypillinen väline tähän kapinaan. Yksi merkittävä ero 70-luvun ja tämän päivän välillä on se, että tarjonta musiikissa ja nuorisokulttuurissa on huomattavasti laajempaa. Silloin ei ollut MTV:tä, Jyrkiä, Internettia tai radioasemia kuten Energy tai Kiss FM.

Oman "kulttuurin" vaikutteiden omaksuminen rajoittui Suosikki-lehden lukemiseen ja Nuorten Sävellelähjä- ja Ungdomens Gäva i Toner ohjelmien (2 tuntia viikossa) kuuntelemiseen radiosta.

Oliko 70-luvun teinien elämä siten jollakin tavalla ankeampaa kuin nykyisten? Tuskin! Rajoittuneen tarjonnan vuoksi kuvittelisin, että oman paikkansa löytäminen sen ajan nuorisokulttuurissa oli jotenkin selkeämpää ja kenties myös antoisampaa.

Virikkeitä oli vain etsittävä muualta, esim. kaveripiiristä.

Edellä mainittu toimikoon johdatuksena kuvaamaan 70-luvun alun yleistä ilmapiiriä ja viestintävälineiden penseää suhtautumista nuorisoon. Nykyajan teineillä on myös paljon enemmän rahaa käytössään, heihin kannattaa panostaa.

Mutkassa oli myös 60-luvulla Mäkkylän bussin (Leppävaaran Liikenne) päätepysäkki. Myöhemmin Leppävaaran Liikenne poistui joukkokuljetusmarkkinoilta ja tilalle tuli Suomen Turistiauto sekä Paikallisliikenne. Näihin aikoihin Helsinki-Mäkkylä linjan numeroksi tuli 228 (sama kuin Lasse Virenin juoksunumero Münchenin olympialaisissa 1972) ja päätepysäkki siirtyi Hämevaaraan.

Pysäkki Mutkaan kuitenkin jäi. Tätä pysäkkiä käytimme talviurheilumeleissä hyväksenne seuraavasti:

Yksi meistä pysäytti kättään nostamalla linja-auton pysäkillä ja pyysi saada tuoreen aikataulun. Sillä aikaa muut pojat kömpivät pusikoista lattarit (hyvin lyhyet muovisukset) jalassa tarttuen kiinni bussin takapuskuriin. Näin alkoi sitten vauhdikas ja erittäin vaarallinen kyyti bussin perässä. Se joka uskalsi mennä pisimmälle oli suurin sankari. Kovimmat kaverit menivät Pitäjänmäelle asti. Sen pidemmälle

ei voinutkaan mennä, sillä Henrikintien jälkeen tuli vastaan Vanha Turuntie, joka oli aina joko hiekoitettu tai suolattu.

Myöhemmin olen miettinyt Mutkan ympärillä olevien naapureiden suopeaa suhtautumista meihin. Vaikka varmasti pidimme melkoista meteliä, valituksia tuli erittäin harvoin. Miten osaisin itse suhtautua nyt, jos porttini ulkopuolelle kerääntyisi moinen porukka joka viikonloppu?

Silloin tällöin teimme lauantaicin myös retkiä discoon. Paikkana oli kesäisin Björkhagen ja talvella Walhalla. Espoon perukoilla (Kaukalahden suunnalla) kumpikin. Siellä oli myös joskus kovia tappeluja; Lepuskin jengi (vahvistettuna Lintuvaaralla/Mäkkylällä) vastaan Kökkelin (Kaukalahden) jengi. En muista kumpi voitti, luultavasti Lepuski.

Sunnuntaicin oli leffapäivä. Kävimme Kino Luxissa Lintuvaarantiella. *Kotkat kuuntelevat, Kummisetä, Olkikoirat*; kaikki nuo klassikot olen nähnyt Kino Luxissa. Kino Luxiin tuli myöhemmin myös disco. Paikka sai nimekseen tietenkin Disco Lux. Elokuvia mainostettiin julistein paikallisen kaupamme, Valinta Alhosen (Sininärhentien alussa), ilmoitustaululla. Minulla oli hyvät suhteet Beritiin, joka istui Alhosen kaupan kassassa, ja sain joka maanantai hakea edellisen sunnuntain elokuvan julisteen

kotiini. Näillä elokuvajulisteilla oli huoneeni seinät tapetoitu 70-luvulla.

Alhosella oli myös kioski, joka sijaitsi Pikkulinnunreitillä ja Kutsuntatien risteyksessä. Kioski lopetti kuitenkin toimintansa joskus 60-luvun loppupuolella.

Toinen kauppa jossa myös kävin ostoksilla (lähinnä karkkia) oli tietenkin Paulakoski Lintuvaarantiella. Pulliksella vietettiin syntymäpäiviä kutsumalla jokin suomalainen artisti esiintymään. Muistan nähneeni/kuulleeni sekä Tapio Rautavaaraa että Eemeliä Pulliksen kaupassa. Muistan myös miten Lintuvaaran mummit olivat silminnähtäen liikuttuneita kun Tapio Rautavaara esitti *Häätalssin*.

Lintuvaaralla ei ollut omaa urheiluseuraa, joten kannoimme naapurimme Leppävaaran nimeä urheillessamme. Leppävaaran Sisu (LeSi) oli ja on edelleen merkittävä yleisurheilussa, Leppävaaran Pallo (LePa) lienee myös edelleen voimissaan lajinaan jalkapallo. Vaikka en kuulunut LeSi:iin kävimme kuitenkin hyppäämässä korkeutta ja työntämässä kuulaa Leppävaaran urheilukentällä (sillä vanhalla). Kentälle pääsi kahta reittiä meiltä: joko ns. Terveystalon mäkeä (nykyinen Kehä I, Vallikallion ja Leppävaaran välissä) tai HOKin mäkeä (Lintuvaarantien mäki Kyyhkysmäen risteuksen jälkeen). Terveystalon mäki sai nimensä Leppävaaran terveystalosta, joka sijaitsi mäessä tien vasemmalla puolella (samassa talossa oli

myös Leppävaaran kirjasto) ja HOKin mäki sai nimensä kaupasta, joka sijaitsi mäen päällä. Leppävaarassa ei muistaakseni ollut urheilukentän lisäksi paljon muuta kuin apteekki, lautatarha ja muutamia romuliikkeitä. Hieman myöhemmin (70-luvulla) sinne tuli myös R-kioski ja Sinikan nakkari, josta kävimme mopoilla ostamassa Porilaiset kahdella makkaralla.

Itse pelasini koripalloa Leppävaaran Pyrinössä, johon minut värväsi "Pitkä-Kalle" Lundsten. Koristreenit oli talvisin Mäkkylän kansakoululla tai Lintuvaaran koululla, kesäharjoituksia pidimme Kallen Kentällä. Kallen Kenttä sijaitsee Invalidintien varrella metsässä. Asun muuten nyt Kallen naapurina ja kivenheiton päässä tuosta kentästä.

Kuuden muualla (Helsingin keskustassa ja Viherlaaksossa) vietetyn vuoden jälkeen muutin perheeni kanssa Mäkkylään vuonna 1991, vain muutaman sadan metrin päähän lapsuuden/nuoruudenkodistani. Kyynikko voisi todeta, että eipä ole kaveri pitkälle päässyt. Olen kuitenkin vahvasti toista mieltä.

Koen olevani mitä suuremmassa määrin etuoikeutettu, kun olen saanut muuttaa takaisin "kulmille", jotka tarjosivat minulle hyvän ja turvallisen kasvuympäristön. Toivon, että Mäkkylä/Lintuvaara voi tarjota samat mahdollisuudet omille lapsilleni.

Nuoruuden lähteillä 80-luvun Lintuvaarassa

Ensi pulpahdukset taisivat saada alkunsa 1974 Abban voittaessa Eurovision laulukilpailut. Abba seinällä, mankassa, leikkikirjassa... Siis musiikilla jo alussa vahva ote nuoruuden syvimpiin syövereihin.

Varttuminen ja versojen puhkeaminen voimistui 80-lukua lähestyttäessä. Vahva yhteenkuuluvuuden tunne alkoi kietoa otettaan paikallisessa nuorisossa. Joka vuosikymmen on oma nuorisolauma lietsonut mielipiteitään ajan hengen mukaisesti Lintuvaarankin raiteilla.

Siis entä me 80-luvun nuoriso? Punk oli jo vuosikymmenen vaihtuessa hiljalleen hiipumassa, mutta Suomi-rock sen sijaan oli ottamassa omaa otettaan nuorisoon. Kotimaisista ilmiöistä jokainen muistaa varmasti Eppu Normaalin, Pelle Miljoonan, puhumattakaan Juice Leskisen sanoituksista. Omaa ajanhenkeä lietsoivat teddy-teinit ihanteenaan "aito" 50-luvun rock'n roll, vastakohtanaan heavy-nuoriso raskaamalla musiikillaan. Kuitenkin eri musiikkisovellukset ennemminkin yhdisti kuin erotti paikallisen nuorison viikonlopun viettoihin.

No mitä tehtiin? Jokainen ikäiseni, ja vanhempiakin, muistaa Kino Luxin. Tavallisten leffailtojen lisäksi tarjonta laajeni myös satunnaisiin viikonloppudiskoisiin. Ai oliko kivaa? - Juu, kai?

Kesäviikonloppuisin ehdoton kokoontumispaikka oli entinen Sypin ja Paulakosken (Pullis) kulmaus. Matka taittui myös kätevästi Pulliksen kulmilta Periksen kioskille (Lintuvaarantien varressa), jonka ehdottomat kestopuosikit olivat irtokarkit, tupakat ja flipperi. Ai niin, niihin aikoihin ei tupakalla ollut vielä ikärajaa, vain mainitakseni.

Eipä meidän nuorten niillä kulmilla annettu kauan notkua ja poisajettuina vaihdoimme tapaamispaikan Mäkkylän muuntajalle, jossa puumerkimme - Los Lintis - heijastui keltaisesta seinästä. Paikan ehdoton etu oli lähellä sijaitseva kauppa satunnaisia hankintoja varten.

Autoajelut kuuluivat yhtälailla silloisen nuorison viikonloppuviettoihin. Automatkoilla reviirilaajeneminen on huomattavasti helpompaa ja aina porukasta löytyi muutama ajokortillinen. Alkusuunta oli usein Sinikan snakari Leppävaarassa (sijaitsi nykyisen Läkkitorin bussiaseman kupeessa). Kuinkas olis hodari kantapaloilla? Autolla matkat laajenivat aika ajoin myös Lohjan Tanhuhoville ja yöpymispaikka tuttujen mökillä Lohjalla.

Ehdottomuus oli myös Karakallion koulun järjestämät satunnaiset diskoillat perjantaisin. Lähitiienoon teininuoriso virtasi tähän tapahtumaan vuolaasti - ja hauskaa oli. Matka Lintuvaarasta karakallioon taittui kätevästi Kartanon pellon kautta. Musiikillista makua näissä diskoilloissa edusti Amy Stewart (*Knock on wood*), Patrick Hernandez (*Born to be Alive*), Rod Stewart (*Do you think I'm Sexy?*) - muistattekko?

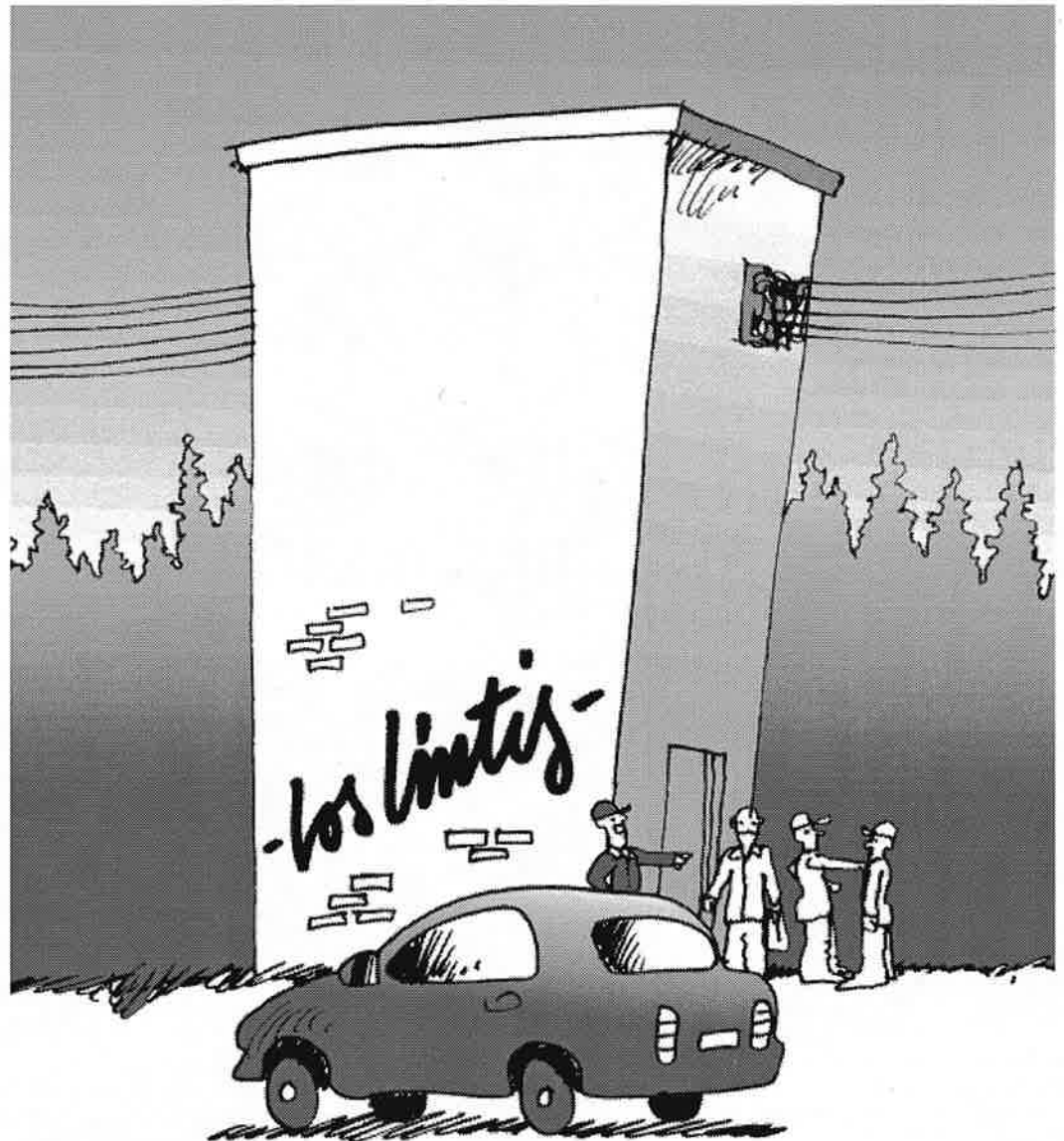
Ei se elämä pelkkää rientoa ja lentämistä ollut, vaan osasimme myös yhdessä järjestellä aktiviteetteja. Paikallinen nuoriso pisti hynttyyt yhteen ja järjesti monena viikonloppuna talvisaikaan yhteisen diskon Vallikallion Kansantalolla. Porukalla haalimme kaiken mahdollisen rekvisiitan ja talkoopoppoon. Järjestämämme diskoillat olivat melko suosittuja lähitiienoon nuorison

keskuudessa.

Koulut ovat samat kuin silloinkin. Lintuvaaran ala-astetta aloitetaan, jatketaan Leppävaaran yläasteelle tai jonnekin...

Ai, mitenkö erosimme nykynuorista? Eipä kai paljoakaan - ehkä muodissa, musiikissa, ajatuksissa, ideoissa, tiedä tuota? Metkut ne oli meilläkin!

*Nimimerkki:
Alkuperäinen,
karannut,
palannut*

Mitä lintuvaaralainen nuori tekee vapaa-aikanaan?

Milla Lehtonen

Haastattelin joitakin lintuvaaralaisia 12-15-vuotiaita nuoria kysymällä heidän vapaa-ajan viettoonsa liittyviä asioita. Kaikki vastaajat olivat tyttöjä; pojat eivät juurikaan olleet innokkaita esittämään parannusehdotuksia nuorille Lintuvaarassa järjestettävän ohjelman suhteen.

Jannica, 12 vuotta viettää vapaa-aikaansa arkisin lähinnä ystäviensä luona ja omassa kodissaan. Viikonloppuisin hän käyttää runsaasti aikaa ulkona olemiseen ja toivoisikin Leppävaara-Lintuvaara alueelle puistoja tm. joissa nuoret voisivat kokoontua. Myös Leppävaaran nuorisotalolla järjestettävät discot ja muu toiminta kuuluvat Jannican vapaa-ajan viettoon. Hän ei juurikaan käytä muita alueemme tarjoamia palveluita.

Tuulikki, 13 vuotta on vapaa-aikanaan ystäviensä luona, sekä Leppävaaran nu-

orisotalolla, joka on myös hänen ystäviensä suosiossa. Etenkin diskot vetävät Tuulikin ystävineen paikalle ja hän toivoisikin niitä olevan enemmän. Tuulikki mainitsee myös käyttävänsä joitakin Leppävaaran liikuntapalveluita, kuten uimahallia ja talvisin luistelukenttää. Kirjastoa hän käyttää harvoin, mutta joskus sitäkin. Tuulikin toiveena olisi saada myös Lintuvaaraan ohjelmaa nuorille, mutta pyytäessäni tarkennusta, hän ei osaa sanoa mikä olisi tällaista ohjelmaa.

Laura, 13 vuotta viettää vapaa-aikaansa useimmiten kotonaan ystäviensä kanssa. Hänkin käyttää jonkin verran nuorisotalon tarjoamia palveluita ja toivoisi ohjelmaa nuorille järjestettävän muuallakin. Lisäksi Laura käy joskus uimassa ja talvisin hän hiihtää sekä luistelee Leppävaaran urheilupuistossa. Hänkin pitää discoista ja on tyytyväinen siihen, että niitä järjestetään suhteellisen usein.

Liina, 12 vuotta on vapaa-aikanaan Leppävaarassa ystäviensä kanssa. Hänen vapaaajan viettönsä arkisin ei poikkea viikonloppujen vapaa-ajan vietosta, ellei nuorisotalolla järjestetä discoa, johon Liina aina mahdollisuuden tullen menee. Hän käyttää harvoin muita Leppävaaran tarjoamia palveluita, mutta mainitsee kuitenkin käyvänsä joskus kirjastossa ja uimahallissa. Liinan mielestä Leppävaarassa tai Lintuvaarassa saisi olla enemmän ohjelmaa nuorille. Häenkään ei kuitenkaan heti osaa sanoa, mitä tämä voisi olla.

Anna, 15 vuotta viettää vapaa-aikaansa urheilun parissa ja on tyytyväinen alueen monipuoliseen liikuntatarjontaan. Anna ei käytä erityisemmin nuorisotilaa, eikä näin ollen kommentoi sen toimintaa. Hän käyttää lukuisten urheilumahdollisuuksien lisäksi kirjastoa ja aikoinaan hän on käynyt myös

Lintuvaarassa pidettävässä kuvataidekerhossa. Anna toivoisikin nuorille enemmän erilaisia kuvataide- ja käsityökerhoja tai että jo olemassa olevista ainakin tiedoitettaisiin enemmän.

Leppävaaran nuorisotalon toiminta on kyselyn perusteella nuorten suuressa suosiossa, mutta myös liikuntapalveluja käytetään. Omasta mielestäni nuorisotalon toimintaa ja mahdollisuuksia harrastaa siellä voitaisiin laajentaa; esimerkiksi tietokoneet, editointipöydät, askartelutilat ja videopelit ovat nykyään nuorten suuressa suosiossa ja niiden avulla saataisiin varmasti useille nuorille uusia harrastuksia ja mahdollisuuksia toteuttaa itseään.

Pihakilpailuista puhuttiin ensimmäisen kerran tämän lehden palstoilla viime vuoden viimeisessä numerossa, joten niistä puhuminen on mielestäni hyvä lopettaa tässä numerossa, varsinkin kun lintuvaaralaiset - ja leppävaaralaiset - pihat menestyivät kilvassa yli odotusten.

Paitsi päävoittoa, Pihamestarilaattaa, josta oli puhetta jo edellisessä numerossamme, tänne tuli myös muita palkintoja.

Maija ja Martti Seppälä, Kultarinnantie 13 (Se

sininen talo!) sai jaetun ensimmäisen palkinnon omakoti- ja paritalo -sarjan Perinteisissä pihoissa.

Lintuvaaraan Sylvia Mikkolalle, Lepinkäisent. 11, annettiin Puutarhaharrastajan tunnustus.

Vielä kerran sydämelliset onnittelut kaikille voittajille, ja suuret kiitokset heille ja kaikille muille kilpailuun osallistuneille.

Leppävaaraan Kivenhakkaajankujalle tuli kerrostalopihan voitto ja perkkalaiselle pihalle kunniakirja.

Villa Elfikin piha voitti julkisten rakennusten sarjan.

1. SE sininen talo

2-3. Pihakilpailun voittaneen Arja ja Ilpo Pesolan Mestari-piha

KIINTEISTÖASIAA

Hyvää loppuvuotta kaikille lukijoilleni. Vuoden viimeisessä artikkelissani käsittelen asuntojen hintakehitystä ja asuntokauppaa, kun toisena osapuolena on alaikäinen eli vajaavaltainen.

Asuntojen hinnat laskevat?

Asuntojen hintojen nousu on pääkaupunkiseudulla taittumassa. Keskimäärin nousua on ollut vain 0,2-1,5 prosenttia. Vanhojen kerrostaloasuntojen ja rivitalojen hinnat ovat jo muutamilla alueilla Espoossa selvästi laskemassa. Suuntaus näyttää jatkuvan vuoden vaihteen yli samansuuntaisena. Uudiskohteiden hinnat ovat kuitenkin pysyneet korkeina. Lintuvaarassa rivi- ja paritalohuoneistoista on kysyntää ja niistä joutuu maksamaan edelleen yli 9.000 markkaa/neliö.

Myös vanhojen omakotitalojen hintojen nousu on pysähtynyt. Syynä on tietysti vuodenaika, mutta yleinen kauppahintojen laskutrendi vaikuttaa myös kiinteistökauppoihin. Poikkeuksena on tontit, jotka edelleen ovat meillä Lintuvaarassa kysyttyjä.

Viimeisimpien kauppojen perusteella keskimääräinen rakennusoikeusneliön hinta on yli 1700 markkaan. Kaikenkaikkiaan kauppahinnat nousivat vuodessa Suur-Leppävaaran alueella kerros- ja rivitalohuoneistoissa sekä omakotitaloissa noin 20 prosenttia.

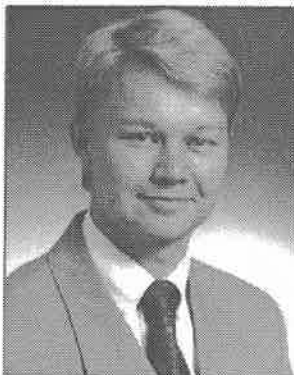
Alaikäinen eli vajaavaltainen kaupan osapuolena

Vajaavaltainen on henkilö, joka ei ole täytännyt 18 vuotta (alaikäinen) tai joka on tuomioistuimen päätöksellä julistettu holhottavaksi. Alaikäisen oikeustoimi ei sido häntä ellei hänen holhoojansa hyväksy oikeustointa tai alaikäinen itse sitä hyväksy täysikäiseksi (täysivaltaiseksi) tultuaan. Poikkeuksena on vähäiset ja merkitykseltään tavanomaiset oikeustoimet. Alaikäisen vanhemmat toimivat lapsensa huoltajina ja jos vanhemmat ovat kuolleet tai muuten estyneet huolehtimasta lapsestaan, tuomioistuin määrää alaikäiselle holhoojan. Holhoojan tulee hoitaa vajaavaltaisen omaisuutta sekä edustaa vajaavaltaisen omaisuuttaan koskevissa asioissa.

Holhoojan toimivaltaa on kuitenkin rajoitettu siten, että tiettyihin oikeustoimiin tarvitaan joko holhoustuomioistuimen tai holhouslautakunnan lupa.

Tuomioistuimen holhouslautakunnan lupa

Tuomioistuimen luvan (HolhL 39§) holhooja tarvitsee mm. luovuttaessaan (myydessään, vaihtaessaan) tai kiinnittäessään vajaavaltaisen kiinteää omaisuutta. Vajaavaltaisen kotipaikan käräjäoikeus myöntää tarvittaessa luvan. Ilman lupaa esimerkiksi kiinteistön myyminen ei ole pätevä. *Aviopuolisot olivat yhdessä omistaneet tilan. Toisen puolison kuoltua leski ja perilliset olivat, osituksen ja perinnönjaon ollessa kuolleen puolison jälkeen toimittamatta, myyneet tilasta määräälan. Perillisistä yksi oli ollut kaupanteon aikaan vajaavaltainen. Kaupalle ei ollut bankittu HolhL 39 ja 41f:ssä mainittua lupaa tai hyväksymistä eikä vajaavaltainen myyjä ollut täysivaltaisena hyväksynyt sitä. Kauppa*

Markku Saarikoski
Varusmiehentie 16, 02660 Espoo
gsm 0400-750 029

Joustavaa, luotettavaa ja ammattitaitoista kiinteistönvälitystä Lintulaaksosta!

Harkitsetko asuntosi tai tonttisi myyntiä?
Soita niin keskustellaan lisää.

Decanet Oy Ikv

Osmontie 5, 00610 Helsinki
pt. 777 2520, fax 777 2503
e-mail:
markku.saarikoski@academica.net

*Kiitän kuluneesta vuodesta kaikkia asiakkaitani
ja toivotan heille ja myös muille lintuvaaralaisille
Rauballista Joulua ja Hyvää Uutta Vuotta 1998.*

julistettiin kokonaisuudessaan pätemättömäksi. KKO 1988:88

Holhouslautakunnan luvan (HolhL 40§) holhooja tarvitsee alaikäisen puolesta ostaessaan tai vuokratessaan kiinteää omaisuutta, joka voidaan maanomistajaa kuulematta siirtää kolmannelle osapuolelle tai myydessään alaikäisen metsää. (Ei koske isää tai äitiä.). Myös vajaavaltaisen puolesta ei voida ilman holhouslautakunnan lupaa ottaa lainaa (ei koske valtion takaamaa opintolainaa) eikä taata velkaa tai pantata holhottavan omaisuutta. Asunto-osakeyhtiön osakkeita ei voi myöskään holhooja alaikäisen puolesta ostaa tai myydä ilman holhouslautakunnan lupaa.

Uskottu mies

Alaikäisen ja holhoojan välisissä oikeustoimissa, jos voidaan olettaa, että alaikäisen

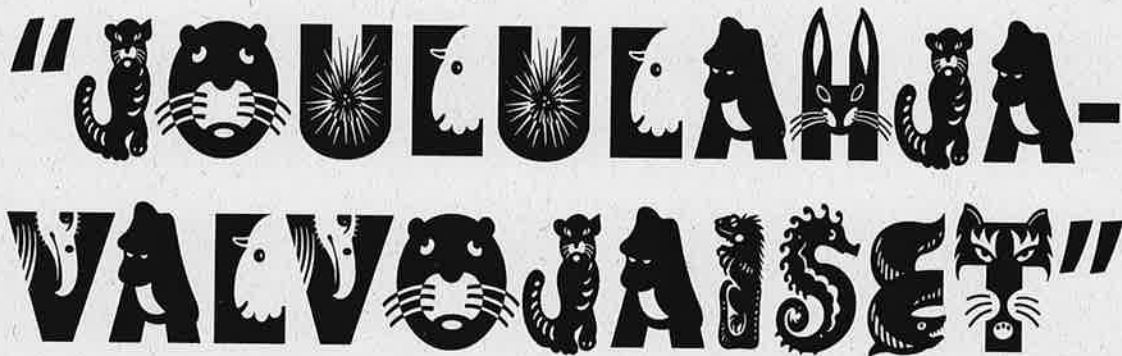
etu on ristiriidassa holhoojan kanssa, on alaikäiselle määrättävä uskottu mies (HolhL 65§). Tarkemmin sama asia on sanottu 35§ 2 momentissa, jonka mukaan "Holhooja ei saa edustaa vajaavaltaista oikeustoimessa, jonka toisena osapuolena on holhooja itse tai hänen puolisonsa tahi joku, jota holhooja edustaa." Mikäli oikeustointa varten uskottua miestä ei ole käytetty (ei myöhemminkään), on oikeustoimi pätemätön ellei alaikäinen hyväksy sitä täysi-valtaiseksi tultuaan.

Isä oli omilla varoillaan ostanut alaikäisten lastensa nimiin määräälan ja omissa nimissään rakentanut sille kesämökin ja saunarakennuksen. Kun uskottu mies ei ollut lasten puolesta vastaanottanut määräälan ostamiseen käytettyjä varoja eikä myöskään sanottuja rakennuksia, määräälasta muodostetun tilan sillä olevine raken-nuksineen katsottiin kuuluvan isälle. KKO:1979-II-131.

Kiinteistönkauppa tehdään tavallisesti lykkävin ehdoin silloin, kun vastapuolena on alaikäinen. Omistusoikeus siirretään ja pääosa kauppahinnasta maksetaan vasta kun lupa kaupalle on saatu. Tuomioistui-men tai holhouslautakunnan luvan lisäksi kauppaa varten tarvitaan alaikäisen virkatodistus ja tarvittaessa myös oikeuden päätös uskotun miehen määräämisestä.

Kiitoksia lukijoilleni kuluneesta vuodesta, samalla toivotan Teille kaikille Rauballista Joulua ja Hyvää Uutta Vuotta 1998.

Markku Saarikoski

Lintuvaaran koululla keskiviikkona 17.12.97 klo 18.30.

Tulkaa mukaan kaikki – vanhat ja nuoret – käynnistämään Omakotiyhdistyksen toiminta Lintuvaaran lasten ja nuorten vapaa-ajan vieton laadun parantamiseksi ja kehittämiseksi. Yhteiskunnan tarjoamat palvelut ovat riittämättömät ja vähenevät kaiken aikaa. Meidän on nyt ryhdyttävä tosi toimiin!

Uusi SPAR-kauppias tarjoaa glögiä ja pipareita! Nähdään koululla!

Tervetuloa uusittuun SPAR market Vallikallioon!

*Toivotamme
asiakkaillemme Rauhallista
Joulua ja Onnellista
Uutta Vuotta 1998*

SPAR market Vallikallio

Tmi Yrjö Ahonen

Lintuvaarantie 33, 02600 Espoo, puh. 09-514 468, fax 09-512 0334

SPAR Internet: www.spar.fi

*Toivotamme
Asiakkaillemme
Rauhallista Joulua
ja Menestystä
Uudelle Vuodelle
1998!*

**Parturi-Kampaamo
Koskinen**

Lintuvaarantie 4648, puh. 514 334

